

சங்கராசாரியர் சிவாநந்தலகரியைத்தன்னுட்கொண்ட

சோமசுந்தரமாலை.

(1+101 பா) = 102 பா

சிவபுஜங்க தேவிபுஜங்கங் களைத்தன்னுட்கொண்ட

29-33 ; 34-37

வேதவனேச ஸ்தவம்.

இவை

தேவிகோட்டை

ஸ்ரீ வன்றொண்டரவர்கள் மாணாக்கருளொருவராகிய

காரைக்குடி

ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்களால்

இயற்றப்பெற்று

தேவிகோட்டை

ஸ்ரீமான் மெ. அரு. நா. ராமநாதச் செட்டியாரவர்களால்

காரைக்குடி வைசியமித்திரன் பிராஞ்சு பிரஸில்

அச்சிடப்பெற்றது.

பிங்கள ௵ ஆவணி மீ.

சிறப்புப்பாயிரம்.

குலசேகரம்பட்டணம்

எம். எஸ். வயிரவநாதபிள்ளையவர்கள் இயற்றியது.

திருவரு ளுடன்சார் சிவன்மண மலர்போன்
மருவி நிறைந்து மறைந்து வயங்கிப்
பந்தமா ருயிரெலாம் பாசநீத் துயவான்
ஐந்தொழில் புரிந்தாங் கருள்பெருங் கருணையன்
அன்னவன் சொரூப மாரு முணரகிலர்
முன்னவ னருளான் மொழிகுநர் சிலரே
அவரரு ணிறைந்துவா ழன்பின னொருவன்
தவநெறிச் சார்ந்த தகுதிய னேனைப்
பன்மார்க் கங்கள் பகர்பொருண் மறுத்துச்
சன்மார்க் கம்மே தாபிக்கு நேயன்
தவாதென் றுஞ்செய சிவார்ச்சனை சீலன்
அவாமிகப் பூசிக்கு மமையங் கண்டனன்
குரங்கு மனமுங் குழைந்த தெனகசெவில்
வரங்கொளு மவன்சீர் வகுப்பவர் யாரே
இவனியற் றியநூ லெண்ணில முன்னோ
சிவநெறி சார்ந்து திகழ்சங் கரர்சொல்
சிவானந்த லகரி சிவனுமை புயங்கக்
கருத்தமைந் தவர்தஞ் சரித்திரம் விளக்கி
மருத்துறழ் சோம சூதர மாலையும்
வேதவனேச தவமும் விழுப்பொருள்
ஆதிநன் றெலாமுற வாக்கின னவனே
சீரெலா நிறைந்த காரைமா நகரினன்
தூயசீர்த் தேவைவன் றொண்டாமா றொகைகன
ஆயசொக் கலிங்க வரும்பெருந் தவத்தினன்
இத்துணை நூல்க ளினிதுணர் துய்வான்
மெய்த்தகு விருப்புடன் வெளிவரச் செய்தனன்
இருவே றுலகத் தியற்கையென் பதைமறுத்
தருள்வாய்த் திலங்கு மழகன் குழகன்
தனதனிற் சிறந்த வணிகிப் பெருக்கங்
கனகனிற் சிறந்த கல்விசற் குணமுதற்
றூனே நிறைந்த சைவசித் தாந்தி
மேனை ஆனை ரூனை நாவன்னை
ராம நாத நரேந்திர னவனே.

முகவுரை.

ஸ்ரீசோமசுந்தரமாலை யென்னும் இந்நூல், "மூலத்தானை யெல்லார்க்கு முன்னே தோன்றி" என்னுந் தெய்வச்சுருதியைச் சிரமேற்கொண்டு "பொன்னெடுமேரு வெள்ளிப்பொருப்பு மந்தரங் கேதாரம், வன்னெடும் புரிசை சூழ்ந்த வாரணவாசியாதிப், பன்னருந்தலங்கடம்மிற் பராபரலிங்கந்தோன்று, முன்னரிக்கடம்பின் மாடே மூலத்திச் சைவலிங்கம்" என்று பரஞ்சோதி முனிவரால் விளக்கப்பெற்றபடி, திருக்கயிலாசாதி எத்தலங்களுக்கு முந்தினதாய், அத்தலங்கள் போல் விராட்புருடனுடைய அவயவங்களுள்ளே யடங்காமல் அதீதமாகிச் சர்வலோகப் பிரசித்த சிவராஜதானியாய் விளங்குகின்ற துவாதசாந்த ஸ்தலமாகிய மதுராபுரியிலே, அனவரத சாந்நித்தியராய் சதுஸ்ஷஷ்டி லீலானுக்கிரககாராய் வீற்றிருந்தருளுகின்ற ஸ்ரீ சோமசுந்தரப் பெருமான்றிருவடிசமர்ப்பண ஸ்துதிரூபமாக ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் ஆதிசங்கராசாரியராற் செய்யப்பெற்ற சிவானந்தலகரி நூறுசுலோகங்களின் வாக்கியார்த்த தாற்பரியங்களை வரிசையாக அமைத்து அச்சங்கரர் சரித்திரங்களையுஞ் சுருக்கிக்காட்டிச் செய்யப்பெற்றது.

சங்கரர் சரிதஞ்சொன்னோர், அவரிடத்துவைத்த அன்புமேலீட்டினால் அவர்க்கு மகிமை கூறுமாசை யுடையராகிய சீடர்கள் பலர். இவர்கள் கூறுஞ் சங்கர சரித்திர முந்தம்முள் ஒருதன்மையாகாமற் பலபேதங்களாயிருக்கின்றன. இதனால் இச்சரித்திரர்கள் முதனூலொன்றிருந்து அதைநோக்கிக்கூறினாரல்லர், சங்கரருக்கு மகிமை கூறு மாசையுடையராய் நிற்றலாற் பூர்வாபர விரோதாதிகளை நோக்காமல் மனம்போனவாறெல்லாமெழுதிவைத்தாரென்பதினிது விளங்கும். இது நிற்க,

சங்கரர், ஊழ்வலியினுறை பாலியகாலத்திலேயே கல்வியிற் சிறந்தவராய் ஏகான்மவாதக்கோண் மேற்கொண்டு, அதற்கிணங்கவே அனேக நூல்களுஞ்செய்து பற்பல இடங்களுஞ்சென்று வாதாடி அக்கேவலாத்துவிதமே விளக்கி வந்தாராயினும், பின்பு ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியரை யடுத்து, மற்றெம்மதங்களையுந் தன்கீழ்ச்சோபான மாகக்கொண்டு அதீதமாய் வேதாந்தசாரமாய் விளங்குவது சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவமே யென்னுமுண்மை யுணர்ந்து சிவதீக்ஷாதி பெற்றுச் சிவாகம விதிப்படி சந்திர மௌளீச பூசனை யிடையறாது செய்துவந்த சைவராதலால், நம்மவர்களாகிய சைவர்களால் நமது சைவப்பெரியோர்களிலொருவராக மேற்கொள்ளப் பெற்றவரென்பதே எமதுகருத்து. சங்கரர் பின்னின்ற* சைவநிலையும் அநுட்டானமும் நோக்குவார்க்கு, அவர்முன்கொண்ட† நிலையை அறவே விட்டொழிந்தாரென்பதினிது விளங்கும். மேலும் அவர் பின் செய்த நூல்களாலும் துணியப்பெறும். அவர் முன் வேறுநூல் வழிகளிற் சென்று காலம் வீணே

* பின்னின்ற சைவநிலை யென்பது ஆன்மாக்கள் முத்திநிலையில் சிவத்துக்கு பின்னிற்றலையுங் குறிக்கும் † முன்கொண்ட நிலை யென்பது ஆன்மாக்கள் பெத்தநிலையில் நாமே பிரமமென முற்பட்டு நிற்றலையுங்குறிக்கும்

கழிந்தனவே யென்று வருந்தியகுறிப்பைச் சிவானந்த லகரி (எ)வது சுலோக முதலிய வற்றானும், சிவதீக்ஷையை விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டதை (உச)வது சுலோகத்தானும் சிவாகம விதிப்படியே பூசித்தாரென்பதைச் சிவபுஜங்கத்தில் (உ. ஈ.)வது சுலோகங்களானும் இன்னுமவர் முன் பயின்ற கேவலாத்துவிதிகளை முழுதும் ஒழித்துச் சைவத்தலைவர்களாகிய உண்மை நாயன்மார்களையே துதித்ததையும், முன்புநானே பிரமமெனக்கொண்டு கூறியவாதனைமுழுது நீங்கி, நான் சமலபசுவாகிய அடிமையென்றும், பரமசிவமொருவனே விமலபதியாகிய ஆண்டானென்றும், அப்பதி வழிபாடே முத்திசாதனமென்றும் உள்ளபடி துணிந்து வழிபடுதலையும், அந்நூல்களிற் பற்பலசுலோகங்களிலும் விளங்கக்காணலாம். இனிச்சங்கர சரிநாகள் அவர் பின்னின்ற சைவநெறிச்செயல்கள் சிறிதுங் காட்டாமலும், முன்கொண்ட நெறிச்செயலும் பூர்வாபர விரோதமாகவும் பொருந்தாதனவாகவுங் கூறினராதலால், அச்சரித்திரங்களிற் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டி உண்மை விளக்குதற் கெழுந்த பக்கவசனங்கள் நோக்கி நமக்குச் சங்கரரிடத்துப் பிரியமின்றெனக் கொள்ளாருண்மை கடைப்பிடிக்கு முத்தமரென்க. உண்மை நோக்காது விரோதபுத்தியே மேற்கொண்டுணர்வார்க்கு மேலுஞ் சமாதனஞ் சொல்லப்புகுவதனுவசியமென்க. சொல்லினும்பய மின்றெனக.

இச்சங்கர சரிதம் பலவற்றுள்ளே, சஙகரவிஜய விலாசம் சஙகரவிஜய காவியம் முதலிய வற்றிலுள்ள கட... த தமுவி... சுருக்கமாக, பொ... நர்ச்சப்பிரய... ரிய ... திரிக ளுதவிகொண்டு தொழுவூர் உபயகலாநிதி வேலாயுதமுதலியாரால் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டதெனறு முகவுரை எழுதப்பட்டிருக்கிற சரித்திரநூலே இச்சஙகரசரிதம், கந்தபுராணம் சிவரகசியகண்டம், சிவபுராணாதிகளில், வியாசா முதலியோரால் கூறப்பட்டதென்ப தாரம்பம். நன்று நன்று; "கண்டனமின்றியாங கலியின்வண்ணமே" இச்சங்கரரே, அவ்வியாசரனுக்கிரகம்பெற விரும்பி அவரைததேடிக்காணமல் வருந்தினதாகவுங் கூறுகின்றார். வியாசரைத்தேடிக்காணப்பெறாது வருநதினசஙகரருக்கா அவ்வியாசரே அவருங்கந்தபுராணதிகளிலே சரித்திரங் கூறினர். இது பொருத்தமாகாதே என்பதை முழுதுமறந்து ஆசைவசப்பட்டுக்கூறிய சரிதாகூறறிலுண்மை யுணர்வார உத்தமவிவேகரென்க. பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசிய மென்பதை மறந்து கந்தபுராணம் சிவரகசிய கண்டமென்று கூறினதெனில், அச்சிவரகசியத்திற் பரமசிவன் உமாதேவியார்க்கு இனிமேற் கலியில் நமதுபோல் ஒருவன் வந்து துவிதத்தை அத்துவிதமாக நிறுத்துவானென்பனவாதி சிலவாக்கியங்களன்றி வேறில்லையென்றும், அதுவுமிச் சஙகரரைக் கூறியதன்றென்றும் முன்னமே "சித்தாந்தரத்நாகர நூலாசிரியர்" கூறியுள்ளார சிலபுராதன சிவரகசியப் பிரதிகளில் இவ்வசனமுமில்லை. இதனுண்மை உற்றுநோக்குங்கா[redacted]ளைகையாரே அவ்வசனங்களைப் பின்பு சேர்த்து வைத்ததாக ஊகித்தற்கிடனுண்டு. இவ்விதக்கலப்புகள் வேறு சில நூல்களிலுமுள்ளன. இதனை, வான்மீகி (உயசகூ) என்று கூறிய ராமாயணம் இப்போது அவவெண்ணைக்கடந்து வழஙகுத

லுஞ் சான்றாகும். சிவன் (நமதுபோல் ஒருவன்வந்து) என்றதுகொண்டு, அவ்வொருவனென்ற சொல்லுக்கு நீலகண்டசிவாசாரிய ரென்றேன் பொருள்கொள்ளப்படாது. நீலகண்டநாமஞ் சிவநாமமன்றோ? அவர்செய்தது அத்துவித பாஷியமன்றோ? இதனைச் சங்கரரென்றே கோடலெங்ஙன மியையும். ஆசைவயத்தராய்க் கொண்டாலும், எத்தனையோ விஸ்தார அத்தியாயவகைகளாகக்கூறி இவையெல்லாம் கந்தபுராணாதிகளிலுள்ளனவென்றதெப்படி நிலைபெறும். இது போலும் பூர்வாபர விரோதங்கள் பொருந்தாமைகளனேக முள்ளன. அவற்றை விரிப்பிற்பெருகும். சிற்சில பின்வருவன காண்க.

முதலாவது அத்தியாயத்தில், உலகத்திலே சன்மார்க்கங் குறுகுதல்கண்டு தேவரனைவரும் திருக்கயிலை சென்று விண்ணப்பிக்கச், சிவபிரான், விநாயக சுப்பிரமணியவீரபத்திர நந்தியாதியரையும், பிரமவிஷ்ணுவாதி சகலதேவரையும், இச்சங்கரருக்குத்தொண்டு செய்யவே மனிதர்களாகப் பிறக்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்தாரென்றும், மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் அவர்கள் அப்படியேபிறந்து அவருக்குத் தொண்டுசெய்து வந்தார்களென்றும் உள்ளங்கூசாதுரைத்துப், பின் ஒவ்வொரு சமயங்களிற் சங்கரர் தமக்கு வந்த ஆபத்துக்கள் நீங்கும்பொருட்டு அத்தேவர்களிற் பலரைவணங்கி வரம்பெற்றா ரென்றும் பற்பல இடங்களிற் கூறுகின்றார். இரண்டாவது அத்தியாயத்திற் சிவகலையே கருவுற்றுக் கிடந்து சங்கரராய்ப் பிறந்ததாகக்கூறி, அதன்மேற்பரமேசுரன், சர்வசுதந்திரனாய்ச் சச்சிதானந்த சொரூபனாய் எங்குநிறைந்தவனாய் முக்காலத்தும் ஒரே தன்மையனாயுள்ளவனாதலால், அவனுக்குப் பிறவிக்கருமமேது? கருவிற்கிடத்தலேது? பிறப்பேது? பரமேசுரன் பிறந்ததேயில்லை தன்னிச்சை விளையாட்டால் மாயையே சங்கரராய்ப் பிறந்ததன்றி வேறில்லை யென்றுங் கூறுகின்றனர். பின் அதையுமடியோடு மறந்து, சரித்திர முடிவுவரை வருமிடங்கடோறும் சிவமே சங்கரராய்ப் பிறந்ததாகவும் விளக்குகிறார். இஃதென்ன மயக்கமோ?

ஸ்ரீசங்கரர், பாலியத்திலே ஆசிரியரைத்தேடிச்சென்று வணங்கி அஞ்சலித்தெதிர் நின்றபோது, ஆசிரியர் நீயாரென்று கேட்கச், சச்சிதானந்தவடிவாகிய நான் சிவோகம் என்று கூறினதாக ஐந்தாவது அத்தியாயத்திற் கூறுகின்றார். சிவோகமென்பதே சிவம் நான் என்னும் பொருடருவதறியாது நான்என்று ஒருசொல்மிகை படக்கூறினர். வடிவாகிய நான் என்றது வழுவென்பதும் நோக்கிலர். சங்கரரிப்படிவழுவுறக் கூறாரென்பது புத்திமான்களறிவார்கள். ஆகவே சங்கரர், தமது வழக்கப்படி அகம் பிரமமென்றுகூறினதாகக் கோடலே யுண்மையாகும். சங்கரர் தமதுகுறைகூறி உபதேசம் பெற விரும்பி வணங்கிநின்ற சமயத்தும் அகம் பிரமமென்னுமெழுச்சியே முன்னிற்குமேல் மற்றிடங்களிற் கூறுவானேன்.

சங்கரர் அகம்பிரமமென்று கூறியதைச், சரிதர் சிவோகமென்று மாற்றியது, அவ்விருவாக்கியங்களுக்கும் பொருளொன்றெனவேகொண்டு, சிவோகமென்றாற் சைவர்களாகிய நமக்குவப்பாகுமென்று கருதியேபோலும். அவ்விரு வாக்கியங்களுந் தம்முள்

மலையிலக்கான வேற்றுமையுடையன வென்பதவரறிந்திலர். அகம்பிரமம் என்பதில் (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா, ஆணவமுனைப்பால் முற்பட்டு நிற்பப், பிரமம் பிற்பட்டு நிற்றலால், இது பெத்தநிலையை விளக்கிப் பசுஞானிகள் கூற்றேயாய் நிலைபெறும். சிவோகம் என்பதில் சிவம் முன்னிற்ப (அகம்) நான் என்னும் ஆன்மா ஆணவமுனைப்பு முற்றுங் கைவிட்டு அச்சிவத்துள் வியாப்பியமாயடங்கிப் பின்னிற்றலால், இதுபசுதத்துவ நீக்கத்துச் சிவத்துவப் பேறுற்ற முத்திநிலையை விளக்கிச் சிவமுத்த சிவவாக்கியமேயாய் நிலைபெறும். இவ்விளக்கத்தால், அகம்பிரமம் பெத்தநிலையும் சிவோகம் முத்திநிலையும்விளக்குமென்னுமுண்மையையொருபாற்கோடாதஉத்தமபுத்திமான்களுணர்வார்கள்.

இச்சங்கரர், அகம்பிரமம் என்னும் எழுச்சியும் அதற்கே சாதகமாகவாய்ந்தவித்தாவத்திறமையுமுடையராதலால், எவரையும்வென்றுமேம்படக்கருதுமாசையால், எங்கங்குள்ள அரசர்களைவசப்படுத்தி அவர்களுடன் எங்குஞ்சென்று துணைவலியுங்காட்டி வெல்லுதலும், மிஞ்சியவிடத்து நரசிங்கத்தைவிக்கொல்லுதலும், செய்தவந்தனையேதிக்குவிஜயப்பெருமையாகக் கூறுகின்றசரிதர், பின் பதினாறாவது அத்தியாயத்தில் சங்கரர், சபையிலுள்ளபுலவர்களைத் தோல்வியுறச்செய்து அவமானப்படுத்தி வருந்தும்படி நமது வித்தைச்செருக்கினைக்காட்டுவது அநிபாதகமென்றுகூறுகின்ற நூன்முறைபற்றி, அபிநவகுத்தரேவலால் வந்த ரத்தமூலநோயுற்றுவருந்தி, வேறெவ்விதத்தாலுந்தீராமல்பப்பாதும அபானத்தாலிரத்தமொழுகுதலின் வஸ்திராதி துர்நாற்றமுஞ்சகியாமல் (நாமேபிரமமெனக்கொண்ட எழுச்சிமுழுதுங்கைவிட்டு நாமெல்லாம் மும்மலப்பசுக்களே, பசுபதி சிவனொருவனே, இந்தச்சமயம் அவன் அருளின்றிவேறுகதியில்லை யென்னுமுண்மையைத்துன்பமேலிட்டவழியாலுணர்ந்து, சர்வரோகநிவாரணபதியாகிய) வயித்தியநாதனைத்துதித்துரோகநீங்கப்பெற்றனர் அதன்பின்னும அந்நோயை யேவிய அபிநவகுத்தரிடைக்கொண்டவிரோதமேமிட்டிருக்கல், அச்சங்கரர் ஏடராகியபத்மபாதரால அபிநவகுத்தர்கொல்லப்பட்டாரென்றுங்கூறுகின்றார்

இனிச்சங்கரர், மண்டனபண்டிதரை வாதித்துவென்றமை கூறுவாம். வாதந்தொடங்குமுனனிகழ்ந்த அனுவசியவார்த்தைகளபல; அவற்றை விரிப்பதாயாசம். அமைக. பின்புமண்டனர் பத்தினிசரஸ்வதி யென்றுதெரிந்து சத்தியலோகஞ் செல்கின்ற அவளை மந்திரசெபதியானத்தால் அழைத்தாரென்றும், அவள் வந்தனக்குயாதுவேண்டுமென்று வினவச், சங்கரர் அத்துவிதமுடிவை நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்று வாக்கீஸ்வரிஸ்தவமென்றொருநூல் செய்துதுதித்து, என்னமமேபரதெய்வமாகியதாயே நீஇங்கிருந்தருளி முடிவேயங்களேவணங்தோறுங் காட்சிதந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திகக, அப்படியே வரங்கொடுத்தாளென்றுங் கூறியசரிதர், பின்பு அவளையும் வாதித்துவென்றாரென்று கூறுகின்றார். அந்த வைபவத்தைப்பின்வருவனவற்றாற்காண்க.

எல்லாவித்தைகளுக்கு மூலமானபரமேசுரனாகியசங்கரருக்கும், அவித்தையேவடிவாகியசரஸ்வதிக்கும் பதினேழுநாள்வாதநடந்ததென்றும், வேதாகமபுராணேதிகாசாதி எல்

லாநூல்களிலுஞ்சங்கரர் அபாவற்ற அறிவுடையராயிருந்தாரென்றும், சரஸ்வதிக்குள்ளசந்தேகங்களெல்லாம் நீங்கினவென்றுங்கூறினார். வணங்கிக்குறித்து வரம்பெற்ற சங்கரர் பரமேசுரரும்; வரங்கொடுத்த சரஸ்வதிதேவியுமாம் இவர்களுக்கு அவமானசங்கதங்களை நீங்கினவாம். இந்தப்பழமையை விரிப்பானேன். அன்றேல் பின்புசரஸ்வதிகாமநூலிற் பலவினாக்கள்வினவச், சங்கரர்விடையின்றித் தலைகுனிந்து யோசித்திருந்து ஒருமாதத்தவணைகேட்டுச்சென்றாரென்றும், சென்றசந்நியாசியாகிய சங்கரர் பெண்களுடன் கலவிசெய்து தான் காமநூல்விபரந்தெரிய வேண்டுமெனநினைத்தாரென்றும், அப்போது சீடராகியபதுமபாதர் இது உமதாச்சிரமவிரோதமாகும், மாதர்கலவி மீளவிடாது பழிபாவத்துக்கிடமாகும், உம்மைப்பார்த்து மனந்துணிந்து இத்தீயநெறியொழுகி மற்றவர்களுங்கெட்டுப்போவார்களென்று, முன்புமாதர்மயக்கத்தாற் கெட்டசிலகதைகளுங் கூறி மறுத்தாரென்றும், அதுகேட்டசங்கரர், அகம்பிரமஞானியாகியவெனக்குப்புண்ணியபாவஞ் சுவர்க்கநரகமுதலான ஒன்றுமில்லை; நானெதுசெய்யினும் பாதகமாகாது; இவ்வுடம்புடனேயே மாதர்கலவிசெய்யினுங் குற்றமாகாது; ஆயினுஞ்சான்றோரொழுக்கம்பற்றிச்சந்நியாசவிரதபங்கம்வாராமல் வேறுடம்புகொண்டு மாதர் கலவிசெய்வேனென்று சிலகதைகளுங் கூறிமறுத்துவிட்டு, அந்தச்சமயம் இறந்துகிடந்த அமருகனென்னு மரசனுடலிற் பிரவேசித்து, அரசனுயிர்பெற்றெழுந்தானென்று யாவருங்கொண்டாடும்படி வஞ்சித்து நின்று, அவ்வரசன்பத்தினிகளாயிருந்தவருடன்சதாகலந்து போகித்து, அக்காமத்தின் முழுநிலைமைதெரிய அமருகமென்னொருகாமநூல்செய்து, அந்தப்புரத்திலேயேவசிக்கும்போது, முன்புசீடர்களாலவைக்கப்பட்ட தமதுடம்புதகனமாவது தெரியாமல், சீடர்கள் வந்தனுப்பக்குறிப்பாலுணர்த்தி வற்புறுத்தினபின் சிலஅவயவங்களெரிந்து குறைந்தசமயத்தில்தெரிந்து, (தமக்குக்காமசூலாபோதகாசிரியர்களாகிய அரசபத்தினிகளுக்கு நம்பிக்கைத்துரோகம்செய்து) உடனே அரசனுடலைவிட்டுநீங்கித்தகனமாகின்ற தமதுடலிற்பிரவேசித்து, விஷ்ணுவைவழிபட்டு எரிகின்ற தீயைத்தணிப்பித்தும் மேலெழமாட்டாமல், நரசிங்கோபாசனைசெய்து, அதுவந்து கைப்பற்றித் தூக்கிவிட்டபின் எழுந்து நரசிம்மகராவலம்பம் என்றொருநூல்செய்து துதித்துயர்ந்தாரென்றும், பின்புவந்து காமநூலவாதஞ்செய்து வென்றாரென்றுங் கூறுகின்றார். இதனாலிவர்சரஸ்வதியைத்தவணைகேட்டுச்சென்று சந்நியாசவிரதபங்கமுற்றுவந்து வென்றவைபவம் விளக்கமாகின்றதன்றோ? தனக்கு மூக்குப்போனாலும் போகட்டும் எதிரிக்குச் சகுனத்தடையானால் நல்லது என்பதுபோலச், சந்நியாசபங்கமானாலென்ன எது எப்படிப்போனாலென்ன, ப
வென்றோமென்ற பேரேவேண்டியதென்றுறைத்தெழுகின்ற வுழுச்சியுள்ள இவர் எல்லாமித்தைபிரமமே நித்தியம் நானே அப்பிரமமென்றுகூறுதல் என்னபொருத்தமோ விவேகிகளுணர்வாராக விரிப்பானேன்.

பரமசிவன், தாருகவனத்துக்கு அதிசுந்தரபிக்ஷாடன ரூபராகச்செல்லுங்கால், விஷ்ணுவாகிய மோகினி பாலிச்சையுற்றனராம். அதனால்காமாரியென்னும் பெயருக்குப்பங்

கம் வந்துவிட்டதாம். அப்பங்கத்தை அவரே சங்கரராய் வந்து சந்நியாசியாயிருந்து மாற்றினராம். ஏகசுமில்லாத சிவத்துரோகத்துக்கு ஆளாகினவருமில்லாத இப்பெரும்புரட்டுகளைக் கூறிய சரிதருக்கு, வேடமாறி வஞ்சித்து ராஜபத்தினிகள் நூற்றுவரைப்புணர்ந்து காமுகராயிருந்தசங்கரர் காமாரியென்ற பேருக்கு வந்தபங்கத்தை மாற்றினரென்று பொய்கூறுவது சிறிதும் பொருந்தாதேயென்று சிறுவரும் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய தெரிவுமில்லாமற் போனதென்னையோ? காமாரி என்றபேருக்குப் பங்கம்வரின், அப்பெரும்பெயர்கூறிய சுருதியெல்லாம் புராணேதிகாசாதி நூலெல்லாம் அபத்த நூல்களென்றாகி, பரமசிவன் காமாதுரனென்றாகி, அவனது சர்வஞ்ஞதாதி நித்தியமங்கள திவ்வியகுணங்களுமின்றாகி, அவன் ஆன்மாக்களுக்கருளும் பேறுகளுமின்றாகி இன்னும் பல அனர்த்தங்களும் விளையுமே என்று சிறிதுமெண்ணாது, அவனுக்கு எக்காலத்துமில்லாத காமாதுரதன்மையை இச்சரிதர் கூறவந்தது, தமது சங்கரருக்குமேன்மை கூறக்கருதியேயன்றிவேறில்லை. அதிலாசையுற்ற இவர், சங்கரர், வஞ்சித்து நூறுபெண்களைப் புணர்ந்து காமாதுரராயிருந்ததையாதாய நினைக்கனமேனும் ஆறுதல் வேறுடம்புகொண்டுதானே புணர்ந்தார் அதனால் சந்நியாசவிரதபங்கமில்லையெனப்போலும் மிக அழகு. காமநூல்விவரம் பெண்களைப் புணர்ந்துதான்தெரியவேண்டுமோ? சுத்தாத்துவசைவசித்தாந்த சிகாமணியாகிய குமரகுருபரசுவாமிகள் பிறர்வேண்டுகோளுக்காகக் காமநூற்பிரசங்கம் அந்நூலுணர்ச்சியாலேயே செய்தார், அதில் சந்தேகித்தவர்களுக்கு, மலம் புளிப்பென்பது வைத்தியநூலுணர்ச்சியாலன்றி யாராவது உண்டு அனுபவத்தால் தெரிந்து சொல்வதல்லவே என்று விளக்கியதை இச்சரிதர்கேட்டு மறிந்திலர்போலும். தமது சந்நியாசவிரதபங்கம் வராமற் காமநூலுணர்ச்சிகொண்டே வாதித்துவெல்லும்வழியிருக்க அதைவிட்டு மாதர்பாழ்ங்குழியே வழியாக வுணர்ந்தசங்கரர், பரமசிவ காமாரிநாம பங்கத்தை மாற்றினரென்றுகூற இவர் மனந்துணிந்ததை என்னென்று கூறுவது நிற்க.

இனிப், பரமசிவன் மோகினியாலிச்சையுற்றாரென்ற பெரும்பாதகப்பெரும் பொய்யைவிட்டு உண்மைநோக்குவாராயின் வருங்கந்தபுராணசரித்திரத்தைநோக்குக. சிவனது அதிசுந்தரரூபங்கண்டவளவே, விஷ்ணு, தான் புருஷோத்தமனென்பதையுமறந்து, மோகினிரூபங்கொண்ட அம்மட்டிலேயே அச்சுந்தரரூபத்தில் அதிகமோகமுற்று என்னைத் தழுவி என்னிச்சையை மாற்றவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, அதுகேட்ட பரமசிவன், உன்னுடைய பிராகிருதரூபத்தால் நமது மாயாதீத சுத்தரூபமாகிய தேகத்தைத்தழுவமுடியாது. தழுவினுஞ்சாம்பராகிவிடும். ஆதலால்உன்னிச்சைப்படி உன்னுருவுக்கியைந்த வேறுரூபங்கொண்டு பிற்காலத்தில் உன்னைத்தழுவி உன்னிச்சையை முடிப்போம். இப்போது குறிப்பிட்ட காரியத்தைச்செய்யென்று ஆஞ்ஞாபித்தனரென்பதே யுண்மையென்க. சந்தேகமற அக்கந்தபுராணத்தில் எப்பொழுதுங்காணலாம்.

இனிச், சங்கரர் சாக்தமத கண்டனஞ்செய்யத் தொடங்கி, அச்சக்தியின் கோபத்தாலிடர்ப்பட்டுச்சௌந்தரியலகரி நூலாற்றுதித்துய்ந்தாரென்றுகூறியசரிதர், அச்சங்கரர் நீல

கண்ட சிவாசாரியரை அடுத்தவம்பியபுரம் அவரைக்கொல்ல மபடி கட்டிங்கதனைத் தவ, அது யங்கசெரறு அரன் னித்தமபீதா கிருமபியங்கனம் திகருகிசிவாசாரி யரை யடைந்து வன்கிடனையுணாது அகம் மக்கோன முறைகனைவிளரில சிக்ஷாபெற்றுச் சங்கசைவராயச, லொனைதலகரிசிவ ஞா கமதேதவிபுரகமுதலிய நூலகளைசைவபரமாகவே செட்டயக் கெண்டது கூறிய இது அமைகிமனாறு கினைத்தாா போலும் இச்சேவ முட்டினமைகளெல்லாம் பிராயசிசுதகாக சினறுயவி தத மகிமைக்தெனறுவார் [illegible] புவாமாறசதுவைகராலும் அநாபகா லோகப்பிரசித் தியாயினறுணமை விார [illegible] சங்கர லகண்ட சிவாசாரியரை யடைந்து சை வரான மகிமைநீலகண்டவிஜயம் [illegible] கூறபபடடது இனைககாடடாவூாச சஙகாசிவா சாரியரும் சவாமிககாததுவமியிா [illegible] பியுமயாா.

ஆனைக்கும் அடிச்சருக்கும் [illegible] படி, விரிந்துக்கிடந்த வேதங்களை நான்குணாகத் வகுத்து புராணங்களைப் பதினெண்ணாகப் பகுத்த வியாசமுனிவரும் ஒருசமயத்தாமாசதுனவ யத்தராய், விசுவாதசாரியிலிருந்த நாராயணமே பரமென்று பொய்புகன்று கைதம்பிக்கப் பட்டு அநாராயணமே [illegible] பியுயாக்கா. அதனால் அவருவகாரலி திக்கப் பட்டனா. அது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அகப்பிரம யகூதிக, "[illegible]" [illegible] திப்பது அகம்பிரமாண [illegible] காட்டினதாகா [illegible] அவருக்கு கைகூடப்பெ றுச், [illegible] சிவ [illegible] இவா முனகொண்ட அகம்பிரம [illegible] செய்யப்பெற்றனக. சரித்திரகாரா கள், சங்கரரை [illegible] பாதக்கதை [illegible], அவருக்குள் ளபடி கூறுமே [illegible] குருவை யுயர்த்த [illegible] விநாயக சுப்பிரமணியா ஆயெருமவந்து தொண்டு செய்கின்றனர் [illegible] வாாகள் சங்கரா சிவாமசமாதலால் விநா யகாரியா வந்துதொண்டு செய்தாரெனபது விரோதமின்றெனில், அது அவர்கருத்தன்றி வில்லை [illegible] கக்கப்பிரமாணமுமில்லை மதிமறாது கூறினும் விநாயகாங்கியரின் அம்சங்களே தொண்டமார்வருவது சொல்லிருப்பதைலக்காமல் சாக்ஷாத்துவிநாயகாறேயென்றது தென்னை யோ? அன்றியும் சிவகலையே சங்கராயவந்ததென்றமுழுப்பொய்யையேனுங்குறித்திப் பயந்து, சிவன்பிறந்திலனமாயையே சங்கராயப்பிறந்ததென்று கூறுதலே நோக்குவாராக குச சங்கரா காமாகுருகுணமாகப் பிறந்துதிருவருளாற பரிபாக மடைந்தவரென்னு முண் மை வெளியாகுமெனக.

நன்மையென்று சரித்திரங்கூறப்படுகின்றது. சிவத்துரோகத்தாலும் மாணிக்கவாசகர் முதலிய அடியார்களுக்கு மாணிக்கவாசகர், அச்சங்கரர் கோபத்தையே யிலக்காவரென்றியே... இன்றும்... றும் பூர்வபர விரோதம் பொருந்தாமையால் பலவற்றையும் ஸதாலிப்பதாகக் காண்க. இவைகளைப் பற்றிப் பெயர்பெற்றுக் கொண்டு மயக்கத்தைப் புணரும்பொருட்டே நிருவ ருகிளையேண்டியின்று... [illegible] தேர்க்களையுஞ் சுருக்கிக்காட்டி இப் [illegible] செய்யப்பெற்றது.

... [illegible] சங்கராசாரியர் ... பொய் ... எல்லாம் ... தனைப் பெண்பது, ... தீ... யமையாக... [illegible] ...கக் ... ன்றது; விரோதப்பட்டி ... றி ஒருபக்கங்கோடாமல் நடுவுநிலையாக "பாற்சுபக்கமுள்ள பறறின்மையப் பாற்றைப், பற்று பற்றுவிட்டற்கு" என்ற சிவவியசுருதி [illegible] பிரபஞ்ச பற்றை நீக்காநின்று பற்றிய சீவர்கள், அப்பற்று முற்றும்விட்டொழிய வேண்டுமானால், அதுவே மெய்ஞ்ஞான மிதையே யென்று அதற்குரிய உதாரணங்களைப் பொருந்தச் சொல்லுவர். அப்பற்று விட்டொழியாமெனனும் கருத்தால் அவ்வுபநிடதங்கள் கூறியவையன்றி வேறில்லை. அதனைப், பதிபசுபாச சித்தியங் கூறுகின்றன. ... முதலிய எத்தனையோ பிரபந்தங்களில் ... [illegible] ... கூறப்பட்டதாற்பயில ... கொடுக்கப் ... [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

... வருகின்ற ... [illegible] ... ஞானிகளே ... இனி அவை யெல்லாம் ... [illegible] ... மெய்யென்ற ... [illegible]

செய்யவில்லையென்று ... [illegible] ... செய்யும் பொய்மையே மெய்யென்று ... [illegible] ... யன்றி வேறில்லை யெனக். இனி, இவ்வாக்கியங்களுக்கு ... [illegible] ... பூது மற்றெல்லாம் மித்தையென்றிறகப்பட்டறியதடியோர் ... [illegible] ... மடிமை யென்றுபற்றிப்பிரார்த்தசுப்ரிகள் செய்து அவை பலன் கொடுத்தபயின்கு முன்மையுமாகவே அறிவார்கள், அறிந்தும் அப்பத்து ... [illegible] ... முன்னைமித்தியாவா மேற்கொண்டு வாயமதமபேசுவார்கள். இப்படியே இவர்களது ஒரு வழிப்படா நிலைமையுலகெலா முணரும். விரிப்பானேன். அமைக.

இச்சங்கராசாரியர் செய்யப்பெற்றுள்ள சிவபுஜங்கசுலோகம் (௪௨)ம் தேவிபுஜங்கசுலோகம் (௨௮)ம் ஆக (௭௦) சுலோகங்களின் வாக்கியதாற்பரியங்களை வரிசையாக (௭௦) கவிகளில் அமைத்து மேலும் (௩௮) கவிகள் சேர்த்துச் செய்யப்பெற்ற, வேதவனேசஸ்தவமென்னும் நூலும் ஸ்ரீசோமசுந்தரமாலையுடன் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளது.

உ

ஓம் கணபதயேநம

சோமசுந்தரமாலை.

சித்திவிநாயகர்.

[illegible]

நூல்.

[illegible] (௧)

[illegible] (௨)

[illegible]

தக்கனூ லவைக்குந் தலைமையாம் வேதந் தவஞ்செய லானசன் பயன்றருவார்
சாற்றவு மொன்றே பொருள்பிறி திலையத் தனிமுத றுமெனு மயலிலார்
கைக்கொள்பா டியஞ்செய் சங்கரர் நல்லூழ் கைவரத் தெளிந்தவே தத்தா ற
காண்பவன் மனசுக் கினியன்முப் புரமுங் கடிபவன் முதல்வன்முக் கண்ணன்
செக்கர்வே ணியன்பாப் பணியன்மானன் கரன்மா தேவன்மிக் கொளிரபவன் சிறியேன்
றிறத்தினுந் தயைகூர் பவன்பசு பதியே சிதாலயன் சாம்பன்மா விடம்பன்
துக்கமுற் றொழிக்குஞ் சிவனேயென் றுளத்திற் றவநாகவுட் கொள்கின்றே னெனமா
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரேச கரனே (௩)

நாம்பெரி யாரென் றுரைத்திடார் பெரியர் நவிற்றுநா மறியாதுன் பெல்லா
நண்ணிடு மவாபா லென்பதா லெல்லா நாம்பிர மஞ்சொல்பா டியத்தைச்
சோம்பர்கொண் டுவப்ப வுரைத்தசங் கரர்பின் றாமொழி சைவமே யென்ன
துணிந்துநின் றுலகிற் சுரர்ளா பிலராய்த் துணைதகுவா சிறுபய னன்றி
யாம்பய னுதவு மாற்றலொன் றிலர்மற் றவருபா சனையையப் பயனை
யயர்கன விலுநோக் கிலஞ் சிவ சம்போ வரிபிர மாதியர டுத்தும்
தோமபிரிம் பெட்டா நின்னடிக் கயலத தொழும்பையே யென்றும்வேண் டுவலென்
றுதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரேச கரனே. (௪)

பிரமநா மென்று பிரமன்மா னெடுமாட் பேதைமை யாற்பெரி தமரதப
பிழையுண் மூழ்கிப் பீடழிந் தொழிந்த பிரசித்தி யோரா தமப் பிரமஞ்
சரதநா மென்றே பாடியம் புகன்ற சங்கரர் பசுபதித் தமிழ்ச்சபன்
றருமநூன் ஞாயம் வியாகர ணுதிசொற் குண நூல் வைத்தியம் புராணம்
விரவுமந் திரநூ லறிகலை யிவ் வி[illegible]
மேவிலன் யானு மதற்கென்பாற் கா[illegible]
றரிசுறு பசுவே யெனைத்துகிக புருளாற் [illegible]
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரேச கரனே. (௫)

தனுகர ணுதி கரிலது வருவாய்ச் சாரு மவைக ளெனவொரு வித்த
தருமகம் பிரம மெனவெழு கரிப்புட் டாழ்ந்துமே தேடுநா னறமாழ
வினையினல வளவி னிலைபசு ஞான மேயதால் வேதிய்பா டியமுன்
விளம்புசங் கரர்பின் கடவுகண்மண் ணுறுக்கள் விளைபுகை யபூலவரா டநூ
விளையவை கோர யமபய மறுவு மிரிக்குமோ தருசகதா மெல்லமே ம
யிடருற மிடறேய்த் துலர்திங்ன் னெஞ்சே யின்பருள சம்புசீச வடிமேய
துனியற விரைந்து நளிநினை பரம சுகம்பெறு கிறபியென் றுரைத்த
துதிக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சுந்தரேச கரனே. (௬)

சாதனை நான்கென் றோதிமேற் கொள்ளுந் தவர்பய னுதியுண் டென்றே
சாற்றியும் விவகாரத்தலாற் பரமார்த் தத்தெலா மித்தையென் றுரைத்த
வாசக காரப்பின் பதிபசு பாச மனுதினித் தியமெனும் வாய்மை
யறிந்திடுமுன் பழுதாகிலைந் துமிக் கினிமெதன் னகந்திரு வடியிணைத் துதியி
னோதுபு சனையிற் காருஞ்செவி செவிமே லொளிர்சிவ தத்துவென் புத்தி
யுன்றியா னத்திற் கண்கணின் காட்சி யுறவினி லுறவினி தருள்க
சோதியீ யருளி லேனோ நூல் வழியின் மேருயுமகொல் பாய்புலி† னென்ற
துதிக்கருள் கயமுகன் வாமவன் சோம சுந்தர சங்கரேச கரனே. (௭)

பளளனை வென்று மழிவுறு மின்மை புரிகிட்டா வுண்மைநூற் றுணிபென்
றுய்ப்பதனை ராகு வியாவகாரிகத்தி லுளபார மார்த்தத்தின் றென்ற*
பெள்ளுருபு சிபாபி வெள்ளியா மெனிப்போ லிமையமணி பென்னகொண் மாகீ
ரிலைபயங் கான றண்புன லெக்கேர் [illegible] மனமலைதல்போ லந்தோ
வள்ளான்மா தேவ பசுபதே யறிவு மாள்றவ சீசுறு முன்னை
மாக்துறின் கயிலோர் தெய்வதப் பிராந்தி லயர்ந்தாய்ச் சாமவேசன் [illegible]
நான் [illegible] காரக சங்கார [illegible] காரியம் விளக்குந்
துதிக்கருள் கயமுகன் வாமவன் சோம சுந்தர சங்கரேச கரனே (௮)

[illegible] சயித்து [illegible] புலைக்குபயம் [illegible]
[illegible] மருவியின் [illegible] யாவெனி லென்மெ
[illegible] மாறுபா டியபு
[illegible] மெவிற்
[illegible] குமாபமே தமது
[illegible] யறவிருப [illegible]
[illegible] விளக்குந்
துதிக்கருள் கயமுகன் வாமவன் சோம சுந்தர சங்கரேச கரனே. (௯)

[illegible] கொண்ணர்விய காரப்
[illegible] துபொய்மெய் லுய்வெக்
[illegible] பாடிய முன்ன
[illegible] விலக்குபல் விகங்க
[illegible] பாத
மலர்நிலை யிடைய முப்பார னந்த வாரித்தாய்ச் [illegible] லனைய
சுசியறு முடலோன் வசையிலை யடியிற் சேர்ப்பனை மெயருள் கென்று
துதிக்கருள் கயமுகன் வாமவன் சோம சுந்தர சங்கரேச கரனே. (௰)

† புலனை — [illegible] அறிவு * [illegible]

மருவியின் பருளுந தலைவரில லாத மகளிரைக கைமமைக ளென்றே
வழஙகுவ ரதுபோற் றமககொரு தலைவா மறறிலை நாமமா மெனறே
பரிவுற வுரைததுக கைமமையே யெனுமா பாடியம புனைநதசங கராசிரிய
பரிநதொரு தலைவ னுண்டவன சிவனே பசுககளயா மெனததுணிநது நானகர
சிரமிக ளாக மறறைய ராகத திருந்தினு மெனபப னெவனறன
சிநதைநின வயமா மனையவன பனையே சேர்கினற யவளபவ பாரா
துரிசறச சுமததி பசுபதே சமபோ [illegible]ரியமெ னறனைநாளி [illegible]ரிகதாரா
துவககறு கயறகண வாமவ[illegible] சோம சுநதரா சாதரசே கரனே (௧௩)

பதிபசு பாச மாகிகா சிபாமுன பகா[illegible] விவேககம பிர[illegible]ப
பாழ்ததலை வீழ்ததப படடகு ராவுட படாமபெரு மபாநதம புரி[illegible]
விதிவழி குகனோ தசிததைடந காநத வேணடி சுரா[illegible] தா [illegible]
விளமபபு நீல கணடரா லதனை விளக[illegible]சச கா[illegible] வெரியிந
றதைவன மலைமேற புனலன லா[illegible]சஙகிசோர சிவமபப மெனனோ
சமபுரின பதமே யாவனோ[illegible]யா[illegible] சாததுகா[illegible]சி கைபிர [illegible]வு
துதிசிவ யோகி யனையனே பரமசு தாநத ரியாகி யெ[illegible]
துவககறு கயறகண வாமவண சோம சு[illegible]ரா ச[illegible]ரசே கரனே (௧௪)

நாரத ராசி புகலநாம பிரம நமககருள பவரெவ ரெனமற
நவிலசன கனபா லுணமெலா முணர நமபச பரமை யார[illegible] கொலவா
காருண வுதவாற றலையிலா சிதாரு [illegible]
லனலிடா யெனறு கேனசாகா டிடவு மகமபிரம[illegible] ச[illegible]ரா
சாரமில பவஞ்ரத துழனறறி வொ[illegible]றன சார[illegible] [illegible]புர
றதுமுனங கெளிவு மெனறுயின [illegible]
சூரியாப டாமதந போருளாளைமச சா[illegible] [illegible]வு [illegible]
துவககறு க[illegible]கண வாமவ[illegible] சோம[illegible]சுநதரா ச[illegible]கரனே. (௧௫)

சனகறுன பரமென [illegible]புனமபல கமேனசா [illegible]தநம புணா[illegible]
சனகனுயினவா றகமபிர மகமகோட சாபுதக காரியாற றவீ[illegible]
தனைஙகா நீல கணடராற சைவத [illegible]நெறிச சாததசங கராபினே
றகுதியில லெளிய ரவாகதுநீ யுறவன றமியனே னவ[illegible]மிக குயார்தே
னனியருள் பிரபு பசுபதி நீயென னவையெலாம பொறுததருள கடமை
நாதநிற் குரிததே தொனறுதொட் டுளதே நமமிரு வருககுமபாந தவியந
தனுமுற வினாத முறையுமின னதுவே தொணடனேற கருளெனத துசிததா
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண சோம சுநதரா சநதரசே கரனே (௧௬)

கொலையிலாக் கஞ்சிச் சிலையினை விடுக்கட் குலைந்தயராந் கனகனை குலைந்தோர
குணமியநா பழுதன் றென்றகம் பிரமகொளந் தியால் கொல்லிசக வீனை
தலைமிசைக் கொண்மா பாடியம் புகன்ற சங்கரர் பசுபதீக சுபமியனா
றனைப்புரத் தவினிற் கார்வமுன் டேவின் றனைநினைக கொருகயால செய்து
கவிதலை யெழுத்தை மாற்றிலை யாற்ற னென்னிலை யென்னக் கெகரு
நகிக்கொளு வேதன் றலைகக நரியா னசித்தனை முயமரியின் றெரிசிற் [பின்
றெலைவிலென் றலைபி னெழுத்தினைத் தடைந்தத் தாய்தருா வென்றமேவண் டினா
துவக்கறு கயற்கண் வாமவன் சோம சுந்தரா சந்திரசேகரனே. (௧௫)

தசரதன் சேய நரம்வகித் தாசாங் தகைபெரும் பகைகலங் கென்று
தணத்தநற் றணந்தைச் சார்ந்தசா வியமேதா தந்தையால் வசிட்டரவ வதசி
லசைவற நிறுதநற் குறைத்தவா சிட்ட மரிமடந் தருமறி யார்க்கென்
றறைதலுய்த் தணரார் களிப்பநாம் பாமென் றவலநூல் புகன்றசவ கரர்பின்
றிசைமுக ருயு னீடிவாழ் குசவென் செங்கிமிப் கேகைதமை பொறித்த
துறந்நிறு னிமநு கடைக்கணேக் கநம்வ தீனரைத் தாரீழுப்புரத் தவிஞற்
சுசியிலன் பாமதைனிய நீக்குந் துனைகவெனத் தாழிதநனா தூய
துவக்கறு கயற்கண் வாமவன் சோம சுந்தரா சந்திரசேகரனே. (௧௬)

வாசிட்ட மாதி யகம்பிர மக்கோண் மனத்நர்க்கெக சான்மலா தப்பாழ்
மயலுற மடமை தரிறுவஞ்சித் தாநத மாலாபினாக் குயர்சிலா கமமே
யாசற்ற நூலிலன் றுணர்த்துயிக கருத்தான் விருத்தமா யகம்பிர மஞ்சதா
லாதிசய காரிரன் முற்றவப் பயனே வையன் கருணையி முமிறு
மாசற்ற விபுதீ பிரசன்ன ருசி வரிறுகன் மலர்ப்பதம் வணங்கும
வாலவர் முடிகண் மறைத்திடி ருமேயன் வயங்குறக் காண்பதெவ வென்று
தூசிட்ட கரித்தோற் புயங்கோரந் தரித்த தூய்மையோர் கிலர்சிலர் தரிசர்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசேகரனே. (௧௭)

நாம்பர மெனப்பா டியமுல கிருள்சார் நவைபுறப் புகன்றமா சறவென்
றுநநீ யொருவ னேபர முத்தி நல்குவோன் மானமுமே ருன்று
லாம்பத விகள்பெற் றிறைஞ்சுவர் மேலு மையனின் றயைக்கள வின்றென்
றுர்வமு மனைத்தெற் புசத்தற்குன் னருளேக் கலமது கிடைத்தலென் றென்றே
தேம்புசங் கார்நின் றெருகலை யென்றுந் திங்கள்பத் தொருத்திதன் வயிற்றிற்
சென்றிருந் தவனித் தலைகிழக் காகச் செனித்தனை யென்றுஞ்சொற் றந்தோ
தோம்புகா நுதற்கண் மணிமிட றுதி தோற்றமு மேற்றமுஞ் சொல்வார்
துவக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசேகரனே.

விரவிய துராசை நிறைந்து தூர்மேவகா லெற்றில்வாய்ர மேர்த்தசனா லின்றி
விளைபவ நிலையாய துக்கமே மேதாறறி விரிபவஞ் சத்தில்யான் படுதுன
பொருவிய வருளி னயற்கும் தூதவி யுதுதிரு வுளமகொளி னெளியே
னுய்ந்தன னென்று வேண்டுசங் கரரை யுன்கலை யுருவென லொன்றே
திரிநய னங்கள் களக்கறை கங்கை திங்கள்சூ லநதம ருகமுற்
றிருவடை யாளக் குறிப்புமுண் டென்று சிவசிவ போண்டப் புரட்டாயத
துரிசற மருட்டிச் சங்கர சரிதஞ் சொற்றனா சுமார்த்தரோன் பாவந்
துலக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (௧௯)

சந்தத மோகா டவியுழன் றெழின்மா தரின்முலை யோங்கலி னடிதறுத்
தாரபுத் திரமாற் றருவுலா யாண்டுஞ் சடிநிதன் விருப்பினிற் சரித்து
நந்துசஞ் சலஞ்சா ரென்மனக் குரங்கை நவையில்பத் திமைக்கயிற் றார்தொகன்
ஞாதகா பாலீ கொண்டருள் கென்று நமந்தசங் காரபட்ட பாதர்க்
குந்தருள் புரிந்தா ரென்றுமப் பாத ரொண்ணுக னேயவ தரித்த
வுத்தம ரென்றுஞ் சங்கர சரிதத் துட்புகுந் துரைத்தன ருன்சேய
சுந்தர குகன்சங் கரர்ப்பணிந் தருள்சா றுவக்கென்பா தகமிது தொலைமோ
துலக்கறு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௨௦)

பிறர்சுரா போனீ கருப்பையுற் றழலாப் பெருமைமுன் னூலெலாம் பேசும்
பெற்றியுப்ப துணரார் கருக்குழிக கிடந்து பிறாதனை சங்கர ரபொன்
றறைவர்கோ விந்த ராதியர் பலர்பா லடைந்ததருள் பெற்றன ரென்ப
ரவற்றின்முன் பின்மா றுணாதராச் சரித ரனையசங் கரரகம் பிரமச்
சிறையிட வொருவித் தைரியத் தூணிற் றிடகுண யாப்புறுச செவ்வி
சித்திராம் புயகன் னெறியவென் மனமாக திகழூபட மனைச்சிலை யுடனு
டொறுமிரு ளறவீற் றிருந்தருள் கென்று துதித்துமேற் கதித்ததோர் கொலாமெனால்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (௨௧)

சியநீ யேசங் கரரெனப் பகர்ந்துன் னடிதொழு மமரர்மா தவர்ச்சார்ந்
தடியில்வீழ்ந் தருள்பெற றனையென நாக்கூ சாதுசொல் பாதகர்க் கந்தோ
வுய்வுமுண் டேகொ லனையசங் கரரில் வுலகின்முன் வினைவழி யுதித்தா
கூழினன் னெறிசார்ந் தென்மனக் கள்வ னுறுபொருள் கவர்பரா தினக்
கையனுய்த் தனிக ரிற்புகு முயற்சிக் கருத்தனுய்ப் பலபடச் சூழுங்
கரிசின னிவனை யெங்ஙனஞ் சகிப்பேன் கழறுசோ ரர்க்கெலாம் பதிநீ
துய்யநின் வயத்த னாகவே கொண்டு தொண்டனேற் கருள்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௨௨)

அட்டசித் திகளோ மாநகர்த் தேவன்ற டிவாமேய யன்பமென் றிபுரிதய வருக்கான
டளித்தநீ யோகசுரமென்பர் தும்ப ரடியி னிமிழ்ந் தனைவமுந லாய
மட்டிலா னவமே வளர்க்கும்பமே றெழில்கள் வாய்த்தன ரவரென்பர் சரிதா
மாசறு நீல கண்டர்பா லுய்த்த மாணுட படுகளமேபாய் மடங்கிக்
கிட்டிமோ தூறதீக் காதுமெபற் றுயநத கிளக்கில ரனையசங் கரர்நின்
கிளர்பதார்ச் சனைக்குப் பேரின்பே யருள்க கிடைப்பிக்கி னரிவிரி பதும்பான்
றட்டவல் விலங்காய்ப் பறவையாய்ப் புலிவான் றுருவுநன பாற்றிமேல னென்றுநர்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோமசுந்தரா சந்த்ரசேகரனே. (உ௩)

சித்திக டமையோர் பொருபோனைக் கனவுஞ் சிந்தியா ரெங்ஙதன் னடியார
சென்றவாக் கேவல் புறங்கடை காததுச் செயுமென நூலெலாஞ் செப்புய
பொந்துமா னவமே லெழிஇடம் புரியிப் புன்பெறு பிறப்பய னென்னே
புனிதவத் துவிதா னந்தமாய் வருமேயோ புரையிதென் றெதுக்குசங் கராபின
பத்தியாற் சாம்ப சைலேயிற் றிருமுன பணிந்துநின் றஞ்சலித் தயன்கற்
பம்பல கோடி யொருகண மாகாப் பண்புணாம் பொழிப்பதென் றென்றுன்
றுந்தியம் புரந்து சிதநினை கசதைத் துணையென றுலகினா தூய
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோமசுந்தரா சந்த்ரசேகரனே. (உ௪)

உலகினை மருட்டி வசித்துப்பல் பொருளீட் டுறுதினை யகந்தைநா டொறுமீட்
டுடன் றுனை யன்றிச் சிறுசிறே ரின்பங் குறதினே யன்றென பொருளே
நிலைபெறு யோகநாவென னும் போந் தீட்டமென் றகப்பியா பாம்பொ
ணிகபூட ராச யோகமுன் றுவநீததசங் கரர்பிர மாதி
பலாதி நிறையச் சயசய முனிவர் பரவுறப் பிரமத கணங்கள்
பாடியா டவெவள் விடையிலே மன்னி பாகநற வொழுந்தருண் மேனி
சொலபமாக காணப் பெறவதென் மெந்தாய் தொழும்பனேற் கருளானந் தூரீத்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோமசுந்தரா சந்த்ரசேகரனே. (உ௫)

சித்திக ளடயோ காதியா னவப்பேய்ந் திடபந்த மேயெனல் விளங்கத்
திசையெலாம் வாத நகைமிக முனைந்து சென்றவண் வென்றியே மன்ற
நதநியே னேயர்வெற் றியில்வெறுப் புற்று நயந்துதம் பெருமையே தோன்ற
நவிற்றுசங் கரர்பி னுமாபதே கிரிச நாதநின் பாதநற் றுணையே
கைத்துணைப் பற்றி யென்சிர நெஞ்சிற் கண்களி லொற்றியக் கமல
கந்தமே மணந்து மாலய னாதி களுக்குமெட் டாதசித் தாந்த
சுத்தவின் படையப் பெறுவதென் றென்று துதிக்குமா றருளிய தூய
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோமசுந்தரா சந்த்ரசேகரனே. (உ௬)

சிதம்பர ரகசி யமமுத லாமந் திரசிகூதி யோகமுன் மலயச்
செல்வரிற் சிவதத் துவமுப மணியா சிவமகி மாதநி சியின்பால்
விதமபடு தேவ கருமங்கோ தமர்பால் வேண்டிப்பெற் றனரெனப் பொருந்த
விளம்பினர் சிவசே சங்கர ராகில விருத்தமங் குறைத்ததென் றிடக்கற்
பிதஞ்செய்தார் சரிதா சங்கரா பொனவில பெருந்தன பதிதரு தேறு
பிறழ்மணி சசிநீர முழுச்சுப மலர்க்கை யணிமையில் சிரம்பதம் பிறங்குஞ்
சுந்தர நின்பா லிலதோன் றலதெனை றுடர் மனங் கொள்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தர சந்த்ரசே கரனே (உஎ)

சிவகலை யேபாழ்ங் கருத்துறிக் கிடந்து செனித்ததென் றுரைத்தவிச் சரிதா
சிவன்பிறந் திலனென் ஞான றுமெங் கணுமென் றெளிவுஞ்சொற் றனாவினை யாட்டாற்
பவமிகு மாயை சங்கர ருருவாய்ப் பவித்ததே மெய்யென்றூர் சிவனுற்
பத்திசொல் வதிலாங் கவருமச் சுறுதிப் பான்மையால் வாய்மையா ரறியார
தவநெறி சார்சங் காருண ஆசனசா ரூபநற் றுதிகள்சா மீபந்
தக்கமெய் யன்பா சார்புசா லோகந் தியானஞ்சா யுச்சியந் தானுந்
துவரிதழ்ப் பவானி நாதவிவ வாறே தொண்டனேற் கருள்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தர சந்த்ரசே கரனே. (உஅ)

சங்கரர்க் குயாவே யெங்கணும் புகலா சைவயப் பட்டுநின் றேருஞ்
சரிதர்நெஞ் சொரி ந்துஞ் யா கொளி யாயற் சாற்றிய மாற்றமாவ முழ்கி
யங்கவர் பொருவற் புதந்தரி றூப் பலசோத் துறைவரென் பயனகொன்மெய் யறிவார்க்
கவாபுகல் பரமார்த் தத்திறப் பொய்யே யாகுமச சங்கரர் சம்பா
வெங்கணு நிறைந்தாய நின்னையே பூசித் திடையறுத் தியானஞ்செய் தென்று
மிறைஞ்சிவென் னெனைந்த சுபாபரம் பிரார்த்தித் தெய்தொறு நின்னரு ளேகத்
தங்கமா நிறை பரிந்த பரிவுபத தாயமாழி யருளென்னைத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தர சந்த்ரசே கரனே. (உகூ)

நாரணன் முதலோர் சேவித்தப் பாத்தர பருசொலி சீண்டுநத் தாவம்பின்
காரதா தத்தாந் நிமயபா லுணர் காரரு தியாப் ரீடு வாயகொள
சீருறை சரிதா மப மைம் பதையருந் தெரியரச் சங்கரர் நினைக்குந்
திருவுடை யாநிய னியந்ற போதாற் திருவடி யருச்சிப்பச் சுகந்த
மாரநுன் மேனிச யாத்தவன் றுநி யளிப்பவொன் பாசனந் தருதற
கையபா லேந்து சூடசங் கரகிர் பாகர பசுபதே யெனக்குச
சூரன் * மால் கந்த வகனரி பிரமத் துவமின்றென் செய்கெனத் துதித்தார்
சுடர்க்கொடி கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தர சந்த்ரசே கரனே (௩௦)

* சூரன-சூரியன. ஆயிரங்கரமுள்ளவன என்னுங் குறிப்பு.

என்னெனப் புகல்வே னினைக்கினுஞ் சுடுமோ நீசநீ மாரியே யென்று
மிதுபிர சித்த மாகவு மான்மோ கினியினுற் காமவா தனைமூன்
மன்னுபே ரொழியச் சங்கா ராயிம் மகியுறீ இத் துறந்துகாட் டினதா
வழங்கின ரரசன் மனையைவஞ் சித்து மரீஇபதோர் கிலர்கொலோ சரித
ரன்னசங் கார்நின் வயின்புறத் துயிர்க ளனைத்துமோம் புறநினைந் தமர
ரலைவுதீர் மருந்திற் களத்தில்வெவ் விடம்வை த்தகம்புறத் தருந்தவ ணிறுத்த
துன்னரு ளொன்றே போதுநின் றலைமை துலக்கவோர் கிலர்பிற ரென்றூர்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௧)

கலையெனத் தொடங்கி மாயையென் றிலக்கிக் கள்ளுண்டா ரெனச்சில மீனசங்
கரரென மருட் யோனிச ராய்ச்சார் காலவர்ச் சேவிப்பான் கணேசத்
தலைவனு குகனந் தீசன்வீ ரன்மால் சதுமுகன் மூதற்சுர ரெவருஞ்
சாரங்கனர் முனிவர் பனவரா யெனவச் சரிதஞ்சொல் பதகர்க்காழ் நரக
நிலையலா லுண்டோ சங்கர ரமரா நிலைதலை கொடுவிட நினக்கு
சிந்தாமணிப் பூணே குளிகையோ நாவ னிமிர்சுவைக் கனியதோ காத்தின்
றெலைவற வாங்கி வாயிட்டுக் காத்திற் றுலகவைத் தனையெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௨)

தாருக வனஞ்செல் காணின்மா யாதி தததிரு வுருக்கண்டு புருடோத்
தமனெனு மால்பெண் ணுருக்கொளத் துணைகசே சகிகமகாளெ மால்கொடு தழுவத்
கோருணர் வின்றிப் பன்முறை வேண்ட வுன்பிரா கிருதமெப ணமைச்சார்
வுறினசித் திடுநின் னுருவினுக் கேற்ற வுருக்கொடு தழுவுதும் பின்னென்
றூரருள் புரிநீ மோகினி பான்மா லாயினை யென்பமோன் படிவா
ரையசங் கார்நின் னதிநுதி பூசை யாதியி னென்றுபோ தியதே
சோர்வில்வீ டிவற்றன் றுருதழி சுராரற் றாப்பய னின்றெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௩)

சங்கரர் பிரம நானெனு மகந்தைச் சார்பினின் றனர்முன ரெனற்குச்
சான்றுவே றென்கொல் கோவிந்த குரவன் றனைப்பணிந் தெதிர்நிற்ப நீயா
ரிங்குரை யெனநான் பிரமமென் றுரைத்த வெழுச்சியே விளக்குமா விவர்பி
னிறைஞ்சுபு நீல கண்டரைப் பசுநா னியற்பதி சிவனென்றோர்ந் தமைந்தே
யங்கர முடிவி லாற்றனின் பாற்றே யளவில தனுபிறர் சுரர்க்கின்
றவரொலா மழியும் பிரளயந் தோறு மசலனு யேகனு யமர்தி
துங்கனே சாம்ப பசுபதே யெனநிற் றுதிக்குமா றருள்புரி தூய
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே.

குரவர்சொற் படிநீ வியாசர்பா லுணர்ந்து கூறுபா டியமெனப் பரம
குருலிங்க வேதன் கூறியாங் கவர்பாற் கொளச்சென்று கண்டிடா ரெதிர்சார்
நன்சா யணர்தாஞ் சுத்தசை வத்தி னலனுறா தரனரி பேத
கன்னுறாப் பஞ்சா யதனபூ சாதி நலனுறப் புகல்கென வவ்வா
றரிகொள்பா டியஞ்சொல் சங்கரர் சாம்ப வனைத்துநீ வகித்திசர் வஞ்ஞ
னகம்புறம் வியாபி தாயகன் யாவு மளிப்பவ னுத்தனிற் கடியேன்
னுரிசற வருள்கென் பதுமிகை யென்றாந் தொழுதலே கடனெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௫)

காரண தியான மேமுடி வாக நவில்கெனு நாரணா யணனசொன்
னயந்தனு சரித்துக் கேவலாத் துவித நவிற்றுபா டியத்தையச் சரிதர்
பாரிய சுத்தாத் துவிதசித் தாந்த பக்கமாப் புகன்றன ரென்றார்
பரவுசித் தாந்த மெனிற்சைவ ரும்வேட் பாமென்றோ வனையசங் கரர்பின்
சாருடற் றூய்மை யுஞ்சிவப் பேறுஞ் சாரவென் மனக்குடத் தன்பாந்
தந்துசூழ்ந் தின்ப நீர்நிறைந் துன்றாட் டளிர்கண்ணா னத்தெங்கு நிறுத்திச்
சோர்வில்சத் துவமந் திரபுண்ணி யாகந் துலக்கினே னென்றனைத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௬)

புத்தரை யழித்த லாற்பழி தமக்குப் போந்ததாப் பட்டபா தருமப்
போக்கற யாக்கை தீக்கிட லெக்கிப் புக்கசங் கரர்தமை யுணர்ந்தோ
ரெத்துணை செயினும் பதகந்தீத் துய்ப்போன் றிறமெழீஇ விவரண மொன்றீங்
கியற்றுகென் பாடி யக்கென வேண்டிக் கொண்டன ரென்றன ரிதயம்
பொத்துமாற் சரித ரனையசங் கரர்பல் புதர்மன மத்தினன் பார்த்துப்
பூட்டினான் மறைவா ரிதிகடைஇச் சோமன் புனிதகற் பகமணி தேனுச்
சுத்தவா னந்த வமுதறி ஞர்க்குத் துலக்குகின் றாரெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௭)

பட்டபா தரைச்செவ் வேளென்றா ரந்தோ பௌத்தரை யழித்ததீங் கறத்தீப்
படிந்தன ரென்றார் காழிச்சேய் முன்செய் பண்புண ரார்கொலச் சரிதர்
மட்டறு பூர்வ புண்ணியா சலகல் வழியிற்றோன் றமுதமூர்த் தியனோர்
வயங்குசேவான் சிவனே சுகணசே விதன்மான் மலர்கரன் விபுவிருள் மாய்க்கு
மிட்டனுஞ் சோமன் றாமண வானத் திலங்குமே லானந்த வாரி
யினிதுமேற் பொலியுஞ் சுமனர்கட் களப்பி லின்பமா மென்றுசங் கரரே
துட்டறத் துதித்த துணர்ந்தவர் சரிதர் துட்டகங் கொள்வரோ மறையுஞ்
சொலற்கருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே (௩௮)

கந்தனும் பட்ட பார்தர்சாக் கியநூல் கள்ளமா யவருடன் சார்ந்து
கற்றுணர்ந் தவர்கோள் கடிந்தழித் தனராங் கலியின்வை பவமதே தமது
சொந்தசங் கரரே வஞ்சித்துப் பயின்று துணிந்தனர் காமனூ லெனுமத்
துரிசுநீ தெனறு விளக்கினர் வேறென் சொற்றிடார் சரிதாசங் கரர்பின்
முந்துசீ ரிராச சேகர னிதய முளரிமா நகரிற்கை வலிய
முதல்வன்வீற் றிருப்பி னுற்பத தரும முற்செலும் பாவங்கா மாதி
தொந்தநீங் கிடுஞா னுனந்தோ டதிகள் சுகபலந் தருமெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே (௧௯)

சங்கரர் சிவனே னீசராய்க் காசிச் சார்விசு வேசனை யுணராத்
தன்மையென் விலகச் சொன்னதென் வியாசர் தமைத்துரு வியதென்கா ளுதென்
னிங்கிவை முந்லா யாசமொன் றும்மோர் விலாமலெவ் வுலகினு மிவைபோன்
றிராதபொய் யெலலாம் வருந்துபு தேடி யிணைத்தொட்டி வைத்தனர் சரிதர்
தங்களுக் குதலா தொழிநமேலார் கிலரச் சங்கரர் புத்தியங் கிரத்தாற்
சாற்றுவாக கடத்துன் சரித்திரா முதமென் றன்கவிக் காற்புகுந் துளமாந்
துங்கபு மயிலன் பாம்பயிர் பலிசுகிற் றூப்பிட்ச மின்றெனத் துதித்தார்
சொலற்கருங கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௨௦)

வேண்டுசங் கரர்க்குப் பட்டபா தருநின் பாடிய விவரணம் விளம்ப
விதரிபா மதமெய் வயம்வலி காமங் குரோதமுன் வேண்டுமின் னவையெற்
கீண்டிலை யென்ற தாயுங்காற் பாடி யஞ்செய்சங் காருக்கின் னவையுண்
டென்பதோர்த் திடுகொன் பரமென்பா டியமு மிலக்குமிச் சங்கரர் பின்முன்
பூண்டபா தகந்தீர்ந் தருட்செல்வம பெறநின் பூசனை துதிவலந் தியானம்
பொறபத வணக்கஞ் சிரவண மென்றும் புரிந்தடி யேனுய வானை
தூண்டுக யீண்மோ னம்மொரு கணமுந் துன்னிடா தருள்கெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங தயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௨௧)

வினவிய பட்ட பாதர்சங் கரர்க்குன் பாடிய விவரணம் வேண்டின்
விரவுநஞ் சீடன் மண்டனன் றருமீ வென்றிடி லவனையெவ் வுலகு
மினாவுற வென்ற தாமெனல் வென்றி யேவிழை செருக்கரென் றுணர்ந்து
மினையர்தூர்க் காதிப் பிரியனீ காம்பீ ரியவகழ் தைரிய வரண்சூழ்ந்
தனையவிந் திரிய துவாரம்வித் தியாப தார்த்தநற் குணங்களாம் பலங்க
ளாதியெப் பொருளு நிறைந்தவென் னுள்ள மாந்துருக் கத்துமெஞ் ஞான்றுந்
துனியற நீவீற் றிருந்தருள் கென்று துதித்திட வருண்மது ரேச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௨௨

மண்டனர் மனையெங் கெளவினுய் வினுய்ச்சென் மாண்புசங் கரர்சிவ னென்பார்
மருள்கற் ருதா சிராத்தநண் பகலில் வன்கத வடைத்தபின் வாதிற்
கொண்டவூக் கத்தா லமையமோ ராதுட் குறுகிற்றே செறுவமோர்க் காதா
கோதற முற்று நீத்தவ ரெனவே கோடலெ னனையசங் கரர்பின்
மிண்டுறு மாதி கிராதனீ கிரிச வேட்டைக்காங் காங்குற வேண்டா
மிருமத மோக மார்ச்சரி யாதி விலங்கினங் துதைஇப்பிறர்க் கொண்ணுத்
தொண்டனேன் மனக்கான் வேட்டமே சபலந் தன்னியிங் கமர்ந்தரு ளென்ருர்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௪௩)

அகம்புக நுஞ்சை மிஞிவியா சர்க்காற் றருச்சனை கண்டபின் றுத
உடுத்தது பழுதிச் சமயமென் ருெருவா தணியவா தூக்கமே யகந்தை
திகந்தழும் விளக்கு சங்கர ரன்பிற் சிறந்தமைந் தென்னுளக் குகையிற்
சேர்த்தமான் கரத்த கயேந்திர பங்க செறுவியாக் கிராசுர நாச
சகம்பர வுயிர்கொல் கிரிசமாண் புறுபஞ் சானன வெண்டிரு நீற்றின்
சவியொளிர் மேனிச் சிவகண்ட ரவமன் சார்ந்துளீற் றிருந்தன வரத
சுகந்தரும் பீதி யெமக்கினி யேதென் றுதிக்கினி தருண்மது ரேச
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௪௪)

சயிமினி வியாச ரிருவரிங் குளரிச் சமயமே நமகரு வாய்ப்பென்றே
சங்கர ரணித்தாயச் சார்ந்தன ரென்ற சரிதாவ் விருவர்தஞ் சார்புற்
றயர்வகற் றுவரொன் றடுத்தவுட் கருத்தை யறைந்தில ரனையசங் கரர்பின்
னையவென் மனமாங் ககசிகா மணிநிற் கலம்புறத் தலைதல்வீண் விடுக
வுயர்மறைத் தருவிற் சந்தவண் கிளைக ளுபநிட சிகையுலாந் துவிச
வொண்ககா சிருத நிதிய மாயின் புறுத்தமு தார்ந்தபல் பலத்தாய்த்
துயரில்சங் கரன்பூம் பாதபஞ் சரத்திற் றுனைந்தமர் கெனநினைத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௪௫)

சங்கரர் வரக்கண் டெங்கிருந் தெதிநீ சார்ந்ததெனப் பொருடரு மியற்சொற்
றருகுதா முண்டி யென்றமண் டனாக்கென் றலைகளம் வரைமழித் ததுவென்
றங்குணர்த் தாக ளான்முண்டி யென்றே யுரைத்துவா லியமத விடம
முள்ளன விளக்கு சங்கர ருளமா முயர்மரா ளத்தனி யரசே
யங்கிரி சாங்கிரி யாய வணிநகத் தருணவென் னொளியே
யவிர்பாப் பாம்வெண் சுதைதிமிர்ந் தொளிர்செவ் வரதன நிரைத்துய ரமிச
[illegible]சேவிதரு ளிணையிலன் பர்க்கே மெனடைனமர்கெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்[redacted]தரா சந்த்ரசே கரனே. (௪௬)

உன்றலை மழித்தல் வினையதன் றிவணீ யுறுவழி வினையதிங் கிடமோர்ந்
துரைத்திலை யெனமண் டனர்வழி வினாவி னுவ்வழி யெவவிறை யுதவிற்
றென்றசங் கரர்பி னமைந்தரு ணெறிசார்ந் தீசபா வனையெனும் வசந்தத
தியைந்தவென் மனோத்தி யானத்திற் பவமா மிலைப்பழுப் புதிர்ந்தபுண் ணியமா
மின்றளி ரன்பாங் கொடிகுண முகிழ மிருஞ்செய வாக்கலா கிரியை
யெனுமண ஞான முதானந்த மதுமிக் கெழும்பெருக் குயர்சிவ ஞானத்
துன்றுதண் பலமன் விருத்தியா யென்றுந் துலங்குகின் றனவெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௭)

வழியெது கூறிற் றிறையெனல் வினைய மண்டனர் முண்டைநின் ரூயென்
வாய்மையே கூறிற் றென்றனர் பொய்ம்மை வருங்கொலோ விதியுரை வழுமோ
பழியறச் சீர் சொல் பவர்களே சரிதர் பகர்முக மனின்முறை பிறழார்
பரமனே யெனவோர் சரிதர்பல் லாண்டு பறையடித் திடினுமென் பயன்பின்
றழுவுசங் கரரென் னிதயவோ திமசீ சதானந்த நீர்நிறைந் துயர்மா
தவர்சுரர் மனும்பு யங்கொடு தெளிந்து சத்துவி சாசிரு தஞ்சார்
தொழுசிவத தியான வாதடத் துறைதி தோயல்பல் வலத்*தெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே (௩௮)

நின்னுடை யன்னை கைம்மையென் றுண்மை நிகழ்த்துமண் டனர்க்கெதி ராக
வினதுதாய விதந்தென் றுரைத்தில தோவஞ் செறியென விறுத்தன ரிவர்த
மன்னையா ரியையாம் பிதாசிவ குருவா மவர்வயிற் சிவன்பிறந் தனனு
மறைவது காந்த புராணமாஞ் சரித ரளப்பறப் புறட்டினர் பயனின்
றின்னசங் கரர்பின் னனந்தா முதபூ ரிதசிவ பதமலர்ப் பாத்தி
யினிலெழீஇத் தைரி யக்கொளு கொம்புற் றென்மனப் பந்தரிற் கிளைத்துத்
துன்னுமா சற்றே ரன்பெனுங் கொடிநற் றாப்பலந் தருகெனத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௯)

வாய்மைதாங் கூற வீண்சொல்சங் கரரை மண்டனர் வெகுண்டுஞற் கன்வாய்
மடுதிடப் பட்ட தோவெனுங் கருத்தாற் சுராபிதா வென்றனர் வாய்மை
யாய்மைவிட் டிதுகள் வெண்மையே பொன்மை யன்றென விளம்புசங் கரர்பின்
னவிர்சந்தி கால மலர்ந்துவண் சுருதி சிரத்தலா திட்டித மாகித்
தாய்மையார் பிரேம பிரமரா பிராம சத்துவா சனவினக் கச்சீர்
சார்ந்துபோ கீந்த்ரா பரணவொண் சுமன சகலபூ சிதசிவா லிங்கத்
தூயபர்ப் பதமல் லிகார்ச்சுன லிங்கந் தொழுவலென் றமைந்துனைத் துதித்தார்
துணைத்தடங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௪௰)

* பல்வலம் நீர் வற்றிய சிறுகுண்டு.

கன்வண மறிதி முண்டிநீ யெனச்சங் கரர்வண மறிவனீ கள்ளின்
கழிசுவை யறிதி யென்றிவ்வா றுகக் கருதுபற் பலவுரை யான்றோ
றென்வன புகன்று ரிவர்பினர்ப் பிருங்கி யின்புற நடஇக்கரி மதங்கொண்
டிலங்குமா தவாசை யெய்திரா தஞ்சார்ந் தெழின்மகா சிதவுருத தாங்கி
யொள்வன மதனு தர்க்கிட ஞகி யொளிர்சும னேவண சுபக்க
மூறீஇப்பருப் பதஞ்சார்ந் நம்விபு வாகி யுறுபிர மாதிப சிவனும்
துள்வண் மான்கை வண்டென திதயாம் புயத்தமர்ந் தருள்கெனத் துதித்தார்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௫௧)

வம்புரை யளப்பின் றுரைத்தசங் கரரை வணங்கித்தஞ் சிராத்த பூசனைக்கு
வரித்தன ராமண் டனர்சந்நி யாசி வர்ச்சித சிராததமாண் பழகே
சம்புதண் கருணை முதம்வரு டித்துச் சார்கன விபத்துவெப் பொழித்துத்
தக்கரா னோட திகள்பலித் திடற்கா தரபுநர் வேண்டல்பெற் றிச்சா
அம்*புனைந் தன்ப ராயநிர்த் தனகே கயக்குழாங் களிப்பவெற் படுத்துக்
கவின்றசை சடாமண் டலங்கொளு நீல கந்தர கந்தர நினையே
துன்பிலெண் மனச்சா தகம்விழை மெனப்பின் றுதித்தன ரனையசங் கரரே
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௫௨)

மண்டனர் மனைமுன் றனிச்செல்சங் கரர்பின் மாணவ ராயபல் லோர்கள்
வதியிடம் விரைந்துற் றழைத்துடன் புகுந்த வாதமாண் போதலென் னிதன்மேல்
விண்டல சிகிவெம் பணீந்திர கலாபி மெய்யன்பாக் கருள்பிர ணவமுன்
விளம்பலிற் கேகீ கானிவெற் புதய மேகமே தேகபார்ப் பதியைக்
கண்டெழு களிப்பா னருணடம் புரீஇவே தாந்தவுய் யானத்துக் கவினக்
காதன்மிக் குலாவு நாதனு நீல கண்டகே கயத்தையுட் கொண்ட
தொண்டனெவ் விடக்கு மஞ்சிடே னென்று துதிததன ரனையசங் கரர்பின்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௫௩)

தனிமையிற் சார்ந்து கலாம்புரீஇச் சிராத்தத் தருமுணற் கிணங்கியுண் டுடன்மண்
டனர்க்குஞ்சொல் லாது மாணவக் குழாத்தைச் சடிதிகொண் டேற்றசங் கரர்பின்
புனிதநற் சந்த்யா காலங்கார் காலம் புகல்விண்டு கரமுழ வொலிபம்
புதவொலி புதரம் பகங்களசஞ் சலைகள் பொய்யறு மன்பர்கண் ணன்பே
கனியுநீர் வெள்ள மழைசிலை யுள்ளங் களிமயிற் பேடெனக் கொண்டே
காலமு மொருவா நடம்புரி நீல கண்டவண் சேவற்கே கயத்தைத்
துனியறத் துதிப்ப லெனவவர்க் களித்த தூயனே மதுரைநா யகனே
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௫௪)

*இன்னை - அகம் எனப்பிரிக்குக

சகரா பிரம மொன்றதே நித்தஞ் சாசதரு மனாதியஞ் ஞானத்
தானமறைப் புற்றுங் கிப்பியில் வெள்ளி தக விரிந் தலகெலாந் தானுயப்
பொங்கொளி செயுமப் பிரமஞா னததாற பொன்றவஞ் ஞானமிப் பவஞ்சப்
புகலொரீஇப பிறப்பற் றிலங்குதா னுதல புகன்முத்தி யென்றுவா துரையச்
சனகர் முதலவ ளப்பிலி வேத சானவன பருககருள் வடிவ
ச்சிதா னந்த முச்சக பால தாண்டவ சடிசிவ யோகா
தங்கமா தியேய சமபுவென் னமங்ன றனையடிக காகெனத துதிததா
சுகப்பெருங கயறகண் வாமவண சோம சுநதரா சநதரசே கரனே (௫௫)

பிரமமொன் றேநித தியம்பிறி தொன்றுமே பேச்சிலை யென்றன ரின்றேற்
பிறங்கிடா வுணடே லழிந்திடா வுண்மை பெருமறை சிவாகமா திகண்முப்
பொருளுணமை யுணாதத வறிதினு மேகம புகல்வதொவ வாதெனு முணர்ச்சி
புனிதநின் னருளி னனறியுண் டாங்கொல புகனறவச சங்கர ருன்பே
ரருளினித தியனெண குணன்புர கானசி வாபதி யாதியில லறகதா
னனபாசம மனததன மாயைகா ரியலோ காதிதன றுணடவன சடேசன்
றரியனுக காகென னமவெனப பராயமெய துணிா தனைப் பணிநதிட வளித்தாய்
சுகபபெருங கயறகண வாமவண சோம சுநதரா சநதரசே கரனே. (௫௬)

இயம்பரும பிரம மவிததையான் மறைாத தெனறுரை பாதக வலிமுற
றிரிததருள புரியப பெறறசங காமுன் னிகழசசியுந நிகழததியாங கிறைவ
நயநதுநா டொறுமென னுநாமோம புதறகே நலிபொரு ணைசயுநீஇ யநதோ
நண்ணுபற பலவாக கருதிவீ ணுக நாற்றிசை களுநதிரிந தழன்றேன்
பயன்செயநின பூசை யறிகிலே னையுநீ பரவுசா வாநதரி யாமிப்
பணபினுற் புரககும பாககியம பெறறேன பணடுசெய தவததினு னெ்னுா
சுயமபிர காச சொரூபனே நாயேன றுரிசறுத தருணமது ரேச
சுகப்பெருங கயறகண வாமவண சோம சுநதரா சநதரசே கரனே. (௫௭)

தன்னொளி யாலெப் பொருளுமென் ஞான்றுந தான்விளக் குவதலான மறைப்புட்
சருவஞ்ஞ தாதி யெண்குணப் பிரமஞ் சாருமோ வவித்தையுண் மறைந்து
பின்னுபு கிடப்ப தாவியே யதையே பிரமமென் றெழுபசு ஞானப்
பெருமிதஞ் சிவஞா னத்தையோர் காலும் பிறக்கிடா தகம்பிர மகோ
ளின்னிலை யறுதென் றுணாந்துசங் கரரோ ரிரவிமுற் றிருளிரித் திலங்கு
மிரவிபல் கோடி யொளியவோ ரொளிய னிருளிரித் தருள்நிலை யெந்தாய்
துன்னிருள றநீ தோன்றலே போதுந் தோன்றலே யென்னவின் றுதித்தார்
சுகப்பெருங கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தர சுந்தரசே கரனே. ([illegible])

பிரமமொன் றிப்பி வெள்ளிபோற் பவஞ்ச பேதமா விரிந்தது பிராந்தி
பேசின்மெய் யலவென் றனரிரு திறமோர் பெற்றியால் வெள்ளியென் பிராந்தி
மருவலா முருவொத் தொன்றினொன் றல்லால் வகைபல வாமய லுறுதோர்
மாண்பிர மம்பல் வடிவல விலாப்ப வஞ்சமாத் தோன்றுமென் பதுவீ
ணுரையெனத் துணிசங் கரனங் கோகஞ் சாதகஞ் சகோரமொலன் கமல
வோடைவெங் கதிரோன் முகின்மதி களோடா டொறும்விழை வுறலினென் னுள்ளஞ்
சுருதிநா யகனே பசுபதே நின்றாட் டுணையையே விழைமெனத் துதித்தா
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௫௯)

ஒன்றெனிற் பிராந்தி யுற்றதப் பரமா முதற்கஞ்சி யதற்குவே றுளதென்
றுரைத்திடி லேக வாதப்பாழ் நியம மொழிந்திடு மதுவிவ காரத்
தென்றிடிற் பரமன் றொன்றிலா விடத்தஃ தெய்துறா தித்தனை யிடர்ப்பட்
டிசைப்பதே னிசைத்து நிலையுறு தெனச்சங் கராபெரு நீரிலீர்ப் புண்டோன்
சென்றிடு பதிகன் மழைக்கனை வோன நிதிவறி யவன்றமத் தினைவோன்
சீதபீ டிதன்கோ சுடின்னிழன் மனையில் லறவன்றூர் மிகன்சுடர் தீயைத்
துன்றுற விழைதல் போற்சிவ பதத்திற் றோய்திியென் மனமெனத் துதித்தார்
சுகப்பெருங் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௦)

ஏகமே யெனவல் லும்பனிற் பற்றி யிடருற்று மதிதமாம் பிரம
மிருண்மறைப் புற்ற தென்றுபா தகஞ்சார்ந் தேகவா தத்தினை யிறுத்த
வாகமா யிருவொன் றுடனிரண் டாக்கி யலககணுர் கலக்கம்விட் டருட்சார்
படுத்தசங் கரர்தன் பீசமூ சிகள்கு லாஙகனை லதைநதி விரிபல்
சாகையங் கோலம் பசாசந்தன் பதிநீ டருவுத திகளைச்சார்ந் தாங்குன்
றாளிலென் மனஞ்சார்ந் திருக்குமெய் யன்பே தருகென வருளிய தலைவ
சோகமுற் றொழித்தென் றுகமுற் றளித்துத் தூய்தருள் கூடல்வாழ் சுடரே
தொழிற்கு‡றழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௧)

இயல்பதாப் பாச நீக்கமார் பிரம மிருண் மறைப் புறுவதெங் கந்தோ
வியல்புறாம் பாச பந்தமார் சீவர்க் கிசைத்ததை யதன்றலை யேற்றிச்
செயலில்சீ வான்மா சிவபர மான்மாத் திகழ்த்தவுஞ் சுருதியொண் றென்றே
செப்புசங் கரர்பி னன்பழுஞ் சிசுலைத் திருந்துமன் பென்னுமா தாயின்
னுயலருள் பாவ னுபரி யுங்கத் தய்த்துக்கண் ணீர்முழுக் குபுநீற்
றுடன்மணிக் காப்பு முகுற்றின் மலத்துா சுகெத்துவாக் காயசங் கினிலுன்
றுய†சரி தாமு ளார்த்திலோம் புவனென் றுதிக்கினி தருண்மது ரேச
தொமிற்கறம் கயற்கண் வாமவன் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௨)

[illegible]ஓடை-நீர்க்கரை. ‡தொழிற்கு[illegible] †[illegible]

பதிபசு பாச நித்திய மேயெய் பாங்கினும் விளக்குப நிடதம்
பலவுள வவித்தை யாவரிப் புரையு பநிடம்புற் கலபர மேயா
மிதுநிச மெனத்தேர் சங்கரர் மார்க்கத் தியங்கிநதேய செருப்புரற் கூரச்ச
மீசநின மேனிக் கினிதபி டேக மிரங்கிவாய நிறைநநீ ருமிழ்தல்
புதியனை வேததி யஞ்சிறி தெஞ்சப் புசித்தவூன் கவளமா கின்ற
புனிதமெய் யன்ப சிரேட்டார் கின்றூர் புனமடி வனசரா பரம
துதிதரு பத்தி யாதுசெய் யாதென் றுதிதர மநிதருந் தூய
தொழிற் றறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௨)

சிந்தனி லசித்ததாஞ் செகம்விரிந் துளதாச் செபபியச சறபாத நிறுங்கத
தீங்கற விவாதத மாவுள தென்றச் செப்பநா நமமென நிகழ
பிந்தாரைரூச் சுவேதாச் சுவதாஞ் சிகையே பிருகச்சா பாலமகை வலியம
மீதிறு மீசா வாசிய மாதி பேசுமெ யோர்கிலாா மயங்க
வைதநரவ கராநின் மெல்லடி மறலி வல்லுரத துதைததல் வன்கயிலை
மலைமுய லகன்மீ துறல்சுரர் முடிகண் மருவனமுற் கநிஞ்செயற் றலைய
சுததமெல லடிகளென் மனமெனு மலர்ப்பா தங்கைகொள றதுமெனத துதித்தரா
தொழிற் றறழ் கயற்கண வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (௩௪)

இநரிறன மறைப்புண டசிநதுல காகுமிதுபர மாமிருளீங்கி
யிரிநநர மெனதா றெபிருநநிடல்பேரின்பமாம் வாதமற் றிதுவே
செநநீன மண டனமை வென்றதாஞ் சரிதா செப்புவ நோப்புவ தெவரோ
நிதொழிந தருர்சாரங தலையசங் கரருன் றிருமதொண்டாக காணின்பெயங கூற்று
மிரியுமாா புதைகந இவருன் டிமை யவாவநிறைஞ்சபு முடிமணிச சுடாக
ளிலங்குநீ ரஞ்சன ஞசெய்வர் முததி யின்பமா திறுகுறத தழுவும்
சூரியனின் றொண்டாக கரியதே தென்று துதிககுமா றருணமது மேச
தொழிற் றறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (௩௫)

மண்டனா தமைவென் றகம்பிர மகமோன் மதிபீதி மகிழ்ந்தன ராம்பின்
மனையவள விருவுக் கிறையின்றித தவனே வழங்கெனை வேண்டின ராமா
லுண்டவா தும்பின் வென்றன ராமிவ வுரையென்று மலையசங கரரிவ
வுலகெலா மளிக்குந் தலைமையின் பாற்றே யுலகில்யா னொருவனே யுளனங்
கொண்டிடா தெளியேன் பிழைபொறுத் தேன்று கொணடருள் புரிகெனத துதித்தார்
கூடல்வாழ் முதலே யடல ரிதழிக் கோமளத் தாமவான் குடிளை
துண்டவெண் பிறைசேர் வேணியெம் பெரும தொண்டனேன் றுரிசறுத் தருளாய்
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௩௬)

சென்றுசங் கார்மண் டனர்மனை புகன்ற சித்தச நூற்பெரு வாதஞ்
செயநமக் கந்நூ லுணர்விலை யேயென் செய்துமென் றெங்கணுந் திரிந்து
நன்றுண ராக்கா முகர்செயல் பிடித்தி ராசபத் தினிகணூற் றுவரை
நவையுறப் புணர்ந்தே யுணர்ந்துவென் றகந்தை நண்ணியு மனையர்நின் னருளான்
மன்றபல் விதவா னந்தநித் தியக்கண்,,மழைபுள கிதமுதல் வயக்கு
மாண்சிவ போக நிலையதாய் மோக்க வாஞ்சையர் சூழ்வதாய்ச் சிவமே
தன்றுபா வனையே சரணென வடைந்தேன் றுரிசினே னெனுந்துதிக் களித்தாய்
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௭)

ஐயவென் சொல்கே ளமரக வேந்த னுவிநீங் குடல்புகூஉத் தம்மெய்க்
காண்புரீஇக் காப்பச் சீடரை நிறுவி யரசபன் னிகளுட னொருவா
துய்யலில் காமத் தழுந்தியவ் வுடறீ யுற்றதோர்த் திடப்புகுஞ் சீட
ருணர்த்துமக் குறிப்பு முணர்வற விருந்தா ருத்தநு சங்கரர் பின்னுண்
மையணி களநின் றிருவடித் தோழம் வசித்தன வாதமின் பமுதம்
வழங்கிநற் றருமப் பயனதா யொன்றாய் வயங்குமென் பத்தியாம் பசுவைத்
துய்யனீ தளரா வணம்புரந் தருளென் றுநிக்கருண் மதுரைநா யகனே
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௮)

அரசபன் னிகளைப் புணர்ந்தமர் கான்மெ யங்கியுற் றெரியவு மறியா
தடுத்தவ ருணர்த்து குறிப்புமோ ராம லங்கங்கள் வெந்தழி யாவறி
விரைபணி மையிற்றத் துவமசி சீடா விளம்பிட வையமேற் குநர்போன்
மேற்றெளிந் தாச னுடலொரீஇத் தமது வேதுமெய்ப் புகுந்தசங் காரைப்
பாசிவ னெனவே பரிபவ மயர்ந்து பகர்பவர்க் கினியறை வதையென்
பசுத்துவங் களங்கஞ் சடத்துவங் குடிலப் படர்ச்சியென் பாலுறி னனைய
துரிசின்மர மதியோற் கோடியென் றிறைஞ்சித் துதித்தன னனையசங் கரரே
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௬௯)

அமரக னுடல்புக் கிடையறுக் காமத் தழுந்திய துலகெலா மறிய
வமரக மெனவோர் மதனனூல் செய்தா ரங்கியி லெரியுடற் புகுந்து
நிமிரொணு தினைந்து நாரியைத் தொழமுன் னின்றது கைப்பற்றித் தூக்கு
நிலையினைக் காவ லம்பமென் றுதியா னிகழ்வுறக் காட்டுசெங் கரர்பி
னமிதநற் பலதன் பிரசன்ன மூர்த்தி யாசசே கரன்சக தநீத
னும்பசு பதியென் மனத்தில் வீற்றிருத்த லாலகம் புறத்தொண்டாற் றிடநான்
சுமுகனுய்ச் சொலப னுகின்றா னென்று துதித்திட வருள்புரி தூய
தொழிற்குறழ் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௭௦)

சீடராம் பதும பாதராத் திகழுற் சிந்தைவா சனையினால் வேந்தன்
றேவியர்ப் புணர்த தீமையென் றிதமே செப்பவும் பிரமஞா னிகட்குக்
கேடுறு விதிநி டேதமு மின்றெங் கிளர்துற வீனமின் றென்றே
கிளத்துபு காமப் படுகுழி யாழ்ந்தெக் கேடுஞ்செய் வாரகம் பிரம
தோடமொன் றெவர்க்கும் விளக்குசங் கரர்பின் சுபுத்திமான் வணக்கவி லன்பாந்
தூயநாண் பூட்டித் தியானபா ணத்தாற் றொடர்பவப் பகையறுத் திந்து
சூடவின் புடனித் தியவருட் செல்வந் தோயநின் றானருள்கெனத் துதித்தார்
சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (எக)

சகமய லுற்றார்க் கலதகம் பிரமச் சார்பினர் பிரமகத் தியாதி
சாற்றரும் பவம்பல் கோடிசெய் யினுமென் றுழ்வுறார் கண்ணனுப் சியவை
மிகவிழைஇக் கலந்தும் வெறுப்பட் டிலன்முன் விச்சுவ ரூபனைக் கொன்ற
வேந்தனை துரோமத் தினையும்வ ழுத் திலதவ வேதியப் பதியென்று ரதுபின்
நதுபரி காரத் தழிந்ததோர் கிலர்கொல் சங்கரர் பின்பெவர் தமமாய்
சம்புதா ணிதிபா வனுஞ்சனத் தாலீ சன்றிரு மந்த்ரசா தகத்தாற்
சுகமுறக் காண்பா ரவர்கிரு தார்த்த ரெனத்துதித் தின்னரு டோய்ந்தார்
சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (எஉ)

இந்திர னசுரர்க கஞ்சியே துறப்ப வெண்ணினா னைசமுற் றிரித்தன்
றென்னுமெய் யுணாபொன் னரசிய னிலைதுதற் கிசைத்தகா லோசித நிலைத்தா
மநதநூன் முதற்பல் பந்தநூ லுலகெ லாமயக காற்றல்போ தாதா
வமரக மதநூன் மங்கையர் கலப்பே யரியபே ரின்பென வறைந்தார்
நந்தகம் பிரமக் கோட்பிணிப் பெதுதா னவிற்றிடா தனையசங் கரர்பி
னன்னெஞ்ச மேசீ தரன்களி றுயுநனுகொளுத் திருவடி நளினந்
தொந்தமின் மோக்கம் விளைநில மதையே தொழூஉவிரைந் தடைகெனத் துதித்தார்
சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (எங)

பழுதிது வென்ற பதுமபா தனாலோயாம் படுத்தவோ தியபல விருக்கப்
பாவகா மாரி யஞ்சுமோ மதற்கப் படிநமக் கின்றென வேகித்
தழுவுமின் பழுந்தித் தம்மெய்ந்நீப் பட்ட தாமுமோ ராதுதஞ் சீடர்
சமிஞ்ஞையோ ராது தத்துவ மசிச்சொற் சார்பினோர்ந் தகன்ற சங்கரர்பின்
முழுமுதற் பரநின் னடிக்கம லங்கண் மூடனே னுளத்தி னொசாதி
முடையழித் தருண்மா மணங்கமழ்ந் திலங்கி முதந்தர வருள்கென மொழிந்தார்
துழவமாற் கரியாய் நின்னருட் பெருமை சொல்வதென் கூடல்வாழ் சுடரே
சுதாக்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (எச)

இருவினைத் தொடர்பிங் கெமக்கிலை யதனு லிவ்வுடலேமடங் தையர்ச்சேர்ந்
தின்பமார்ந் துறினும் பழுதிலை யுலகத் தின்பொருட் டான்றவ ரொழுக்க
மரபுகாத் தயலோ ருடம்பினுற் கலவி வகைபயின் றுணர்வமென் றுரைத்து
மறுத்திடப் பதும பாதரென் செயவர் மாணவர் மறுத்தில ரவர்தம்
விரதமாண் புண்மை யுணர்வர்மே லவர்நாம் விளம்பலென் னனையசங் கரர்பின்
விடையிவர் பரம விசித்திர கமன வேகவிங் கிதத்தவென் மனமாந்
தூரகநிற் கிதமே யிவர்ந்தருள் கென்று சூகிதர மதிதருந் தூய
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (எ௫)

மண்டனர் மனையை யென்றதென் சமழ்ப்பே வாணியா மனையனை வணங்கி
வயம்பெற வருள்கென் றிரந்தாலேவண் டுற்றவ வரம்பெறு சரிதமே வயக்குங்
கண்டனங் கலியின் வண்ணமென் றலசங் கழறிட மங்கையர் கலவிக்
கடற்படிந் தாகூழ் வலியினு லெழுசங் கரரெவ னுளாத்தடஞ் சிவன்றாள்
விண்டலத் தன்பு முகில்பெயா னந்த வெள்ளநூதா னிறைவுறு மவன்றன்
வினைப்பவப் பயிரகண் முழுதாநற் பயனை யினிக்துமுற் றுறுமெனத் துதித்தார்
துண்டவெண் டிங்கள் கங்கைதண் கொன்றை துதைந்தருள் விளக்குசெஞ் சூட
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (எகூ)

மண்டனர் மனைபா ரதியைச்சா ரசுவதத்துறி புரிந்துபின் மதநூல்
வாதில்வென் றவளை நின்றாஉமிடத் தமரும் வரம்பெறீஇ மண்டனர் அறவு
கொண்டபின் பதியை யிழந்தமங் கையரிற் கோலத்தா பதநிலை யேமேற்
கொளுமவ டனைச்சங் கரர்நிறு வியதாக் கூறுமாண் பழகிதே யவர்நின்
வண்டுணை யடியே விரகிணி* போலென் மனநினைஇச் செபதியா னுதி
வகைபுரீஇ மோகித் தினைகின்ற தருணீ வழங்கியின் பருள்கென வழுத்தித்
தொண்டிறை நிலைமை விளக்கினர் மதுரை துலங்கவீற் றிருந்தருள் சுடரோ
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௭௭)

சீடர்பற் பலருட் பதுமபா தரைமுற் றிகழப்பன் னுட்கொள்சங் கரர்பின்
சிறப்பமண் டனர்க்கொண் டுரைதம்பா டியக்குச் செய்விப்பப் பாதருட் புழுங்க
னுடியே னையர்சொல் வனவுநோக் கார்முன் னயப்புணர்ந் திரிந்தனர் பாதர்
கணியமற் றவரும் விகற்பிததா ரிவைமு னன்குணர் வாருண்மை தெளியர்
கூடுசங் கரர்நின் பணிநனி பயின்று கோதகன் றிதங்களபெற் றமைந்து
குழையு மென் னுளத்தை வருண மதனுற் குலப்புது வதுவெனக் கொன்றை
சூடிய பரம கோடியென் றன்பிற் றுதித்திட விதித்தருள் சுரேச
சுதர்க்கருள் கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (எஅ)

* விரகிணி - தலைவற் பிரிந்து காமவிகாரமுறுபவள்.

அகம்பா மகதிக் கசம்படி யாதிவ லவனிமுற் றூர்வமுற் றேடி
யகநகை ரநாம விளாகக லனறியுஞ் சிட ராயினோர் பலருமவ வாறிச்
சகம்பட நாயபற் பலசெய ருக்கித தாமுஞ்செ யிடையறா ஆகதஞ்
சாற்றரி தந்தோ வனையசங் காருண ருளடி யவாமண மலாசார
மிருமாரி சயககரா ணிபிரு தளத்து வெமமறல் கண்மலை மார்பில்
விரையிணி லுரைரத நனியுனி வருந்து வினையினோன் கட்கெதிர் காட்டிச்
சுகமபெற வருடி யிதனுசெய்வல் சம்போ தலைாந்தருள் கென்றபின் றுதிததார்
சுதாககருள கயற்கண் வாமவண் சோம சுநதரா சந்த்ரசே கரனே. (௭௯)

தாய்தக னமுநதாஞ் செயவிழைஇ மகததித் தரவினுய்த தாமையி னவ்வூர்த
ததமனை முழுது மயானமா கெனப்பல் சாபந்தக தப்பிண மயான
மீயிடர சுமப்பா ரின்மையா லெரியவ வீட்டில்வைத் தச்செயன் முடித்த
வீரமுரு சிவன்சங் கரரொறும் பொயககோள் விளககலை மறைத்திலா சரித
ராயசங் கராமறைபிரக நமெனமனாகக லடிக்கவி னடிக்கவே முறையி
னலாச்சய னாதன்ட ரிளவெ நிலைகமுன் னறிக்துப்பின் வெற்பமர்ந் தையா
தூயமெல் லடிகள் பழககினை யெனப்பின் றுறிததுண்மை தலக்கினர் சுகுண
சுதர்ககருள கயற்கண வாமவண் சோம சுந்தரா சநதரசே கரனே. (௮௰)

சம்பந்தா ரியாரா புததிறு மதிகஞ் சஙகராக் கறையவேட் டொருசேங்
தனையுயிரப் பிததல கராஙருளிர சுரமோ சனமுதற் பலவுரை தந்தார்
வெமபுநதீ யிடைமெய் வேவந்தா ராமை மேலெழ வொறுமைவெங் நோயின்
விரணஞ்செசு நீரதோய்ந் தாடைதூர் நாற்றம் வீசன்முன் விசேடமும் புகன்றூர்
நம்புாதன் மையதே தனையசங் கரரொரு நாதநின் பூசனை தியான
நமததல்சிர கேட்ட றரிசனாக துதிமுன் னயாநதுசெய பவனெல னவனே
தன்பாந்தர சிவன முததனு பென்று துதிததுய வருண்மது ரேச
சுராககிறை கயற்கண் வாமவண சோம சுநதரா சந்த்ரசே கரனே. (௮௧)

வாநிடை வேநற் தணர்வல மாயு மகிபர்பற் பலருடன் சேறல்
வயப்பயங காட்டற் கன்றியா தோதம் வழிப்படார் தமைநா வரியாற்
காதுவித் திடலெம் முறையிது போற்பல் கரிசெலாஞ் சரிதர்நற் கனமாக்
கரையினு மோாவா பெரியர்சங் கார்பின் கவின்விடை பாணமிர் தங்கி
பாதிமெய் பாரி கேழன்முன் னுருவம் பரித்தமா னின்பத மலர்க்கட்
பதுமமிட் டிலகோம் புதன் முதன் மகிமைப் பண்புபெற் றனனுமா பதிநின்
றுதியருச் சனையே கதியெனத் துணிந்து துதித்தனர் கூடல்வாழ் சுடரே
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே. (௮௨)

சிதம்பரந் தனில்போ ருமி இச்சிவ கங்கா தீர்த்தமுன் டாங்கினர் காஞ்சித்
தேவிமுன் காமயந்திரஞ் சேடன் சிலைத்தன கலாயந்தி ராதி
விதம்பல புரிந்தா ரென்றன ரவற்றின் விளக்கங்கண் டப்புரா ணங்கள்
விளக்குமெய் யனைவயு மகம்பிர மக்கோள் விருத்தமென் பதுமுணர் கிலராற்
புதம்புகல் சரிதர் பிறப்பிறப் பலக்கட் புங்கவ ராற்சிறு சுகமும
போந்திடா தைய மின்றவை யிலாத புராரியைப் போற்றுங் கோபர்
சுதந்தரன் வீடும் பெறுவரென் றிறைஞ்சித் துதித்தன ரனையசங் கரர்பின்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே (அங)

சங்கரர் நீல கண்டரைச் சார்ந்து தமதுகோட் கையலாத் துவிதஞ்
சாற்றுபு சிவாத்து விதமறுச தொருமை தாகுகொடு கட்டன ரென்று
ரங்கவ மதிப்பா னரரியை யேவி யதுதிரிந் தாற்றிடர்க் கஞ்சி
யவரடி பணிந்து தீக்கைபெற் றய்ந்த வருட்கதை கேட்டிலர் சரிதர்
மங்கள மலைமான் மஞ்ஞளனீ குடும்பி மற்றுஙகள் கைங்கரி யக்கோா
வனிதைவேண் டும்மென் புத்திகன் னிகையை வழுகதுவன் மணந்தாள மனையிற்
றங்கமார் தரவீற் றிருந்தருள் கென்று துதித்தன ரனையசங் கரர்பின்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுநதரா சந்தரசே கரனே. (அச)

மண்டனர் பாற்றங் கோணிலை விவரம் வயங்துமா றென்றொன்ற வழங்கி
மறுத்தன ரவாகோள் சங்கர ரென்ற வழுப்பொரு சரிதசிரா நீல
கண்டர்பாற் சிவாத்து விதமறுத் தொருமை கண்டன ரென்றொரு சொல்லாற்
கழறிற்றே வஞ்சக் கருத்தினை விரித்துக் காட்டுமெச் சங்கர ரிந்து
கொண்டசே கரநான் கடன்மதிப் பாஞ்சார் குதல்வன வேட்டநகட் கமலக்
கொடைசெய லாற்றே னுணவணி துகில்பூக் கொண்டுனைப் பூசிப்ப தெவனுந்
தொண்டனே னெளிமை கண்டுநீ யேயென் றுரிசறுத் தருள்கெனத் துதிததார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுநதரா சந்த்ரசே கரனே. (அரு)

சாத்தமா மதத்தைக் கடிந்திட முயன்றச் சத்திகோ பத்தினுல் வருநதி
சவுந்தரி யலக ரித்துதி செய்தார சஙகா ரென்றவிச் சரித
ராத்தரா நீல கண்டர் பாற் சிவதீக் காறுபே றுறறதை யயிர்சி
வானந்த லகரி சிவபுசங் காதி யன்புநூல் சொற்றதை யறையாா
தீர்த்தசங் கரர்பின் சிவைபதே பூசைத் திரவியஞ் சேர்ந்தென்மா வன*மாங்
திறலிலே னிருந்து மடிமுடி யவருர் தெரிந்தில ரவைதெரிந் தடியேன்
சோத்தஞ்செய் தெங்ஙன் பூசிப்ப னீயே துலக்கியேற் றருள்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (அசு)

* [illegible]னம் எனப்பிரிக்க. [illegible]னம் இடைக்குறை.

கைமே பிடித்துச் சகசடம் பாசித் திடையுறு மென்றலொவ் வாதென்
றியம்புற நீல கண்டாசங் கராசித் திடையசித் தசித்திடைச் சித்தன்
டாகலாஞ் சிலம்பி நூலுங் கோசயக்கீ டங்களுமே போலென வறைந்த
தாயொரு சரித ரிசைக்கின்று ருவமித் தவற்றினுள் ளீடறிந் திலர்பின்
பாகசங் கரர்நிற் கசணமோ காளம் பணிபணி துகிலது ழோதி
பழுவிடை யிவற்றின் வேண்டலே தொ[illegible] நன் பதாம்புயத தன்பொன்றே பாவிச்
சேர்கற வேண்டற் பாலநிங கரும்வ [illegible]னைய ருள் கெனத் துதித்தனராற்
சுரர்க்கிறை கயறகண் வாமவன் சோம சுந்தர சந்த்ரசேகரனே. (அஎ)

சிலம்பியி னூடம்பெ [illegible] நயா [illegible] சித்த [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
பேசங்கன [illegible] [illegible]னுடன் றிறைஞ்சிமும மலச்சார்
தொ[illegible]ப் பசுவே தாமெனு மாய் [illegible] நலக்கவு மபங்கரர் சரிதா
சுரர்க்கிறை கயறகண வாமவன் சோம சுந்தர சந்த்ரசேகரனே. (அஅ)

அரசுக்கர் முதலோர் சூழுற நீல கண்டரா [illegible] டமர்ங்கண மென்று
[illegible]
[illegible]
[illegible]
வாதந்து யங்கள் கடந்தீ [illegible]
மகிழ்ச்சியிக் குறுநி [illegible] னையொர் [illegible] துயினயிலே [illegible]
துரதத்து வம்மே தருளினம் துடனே தொடங்கியுய் குவமெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண வாமவன் சோம சுந்தர சந்த்ரசேகரனே. (அகூ)

வாதிடைத் தோற்ற வடிவை நந்தர் மறுமுறை யெவவாற் றுமன்
மடங்கிற்று மேற்சங் கரர்பல சபையில் வலிந்துபற் பலபுல வோர்க்குத்
தீதவ மான மேயபுரீஇக் கல்விச் செருக்குடன் றிரிந்தபா தகங்க
ளூர்ந்திட முன்னை யேவமேலற் றனராஞ் செம்புண்ணீர் நோயுங்கொண் டனராங்
தாதர்சொல் சரித மழகிதே யனைய சங்கரர் புலன்கணீத் தொருமை
சார்ந்திடற் கசத்தன் றுடலை வணங்கல் சரித்திர முரைத்தலென் மனத்தாற்
சோதிமர மேனி சேவித்தல் புரிவன் றெண்டனேற் கருள்கெனத் துதித்தார்
சுரர்க்கிறை கயற்கண் வரிமவண் சோம சுந்தர சந்த்ரசேகரனே. (கூ0)

மூலனோ யிரத்தங் காலச்செந் துகிலு மூடைப்பட் வருந்திப்பண் மருந்து
முயன்றுந் தீராம லகம்பார்த் திணையு மோசமாய வைத்திய பதியை
யேலுமா துதித்தம் தேவவென்ன றுணாந்தே வினைகைகொல் விதந்தொழிந் தவ்வாரா
மிறுகவா ணவத்தாற் பிடிப்புண்ட பசுவா மிவாசிவ னென்றமா சரிதா
சாலவா நகையே யனையசங் காரபினு சா [illegible] சேகர வெனைமுன
சாரிரு ளருளா விரிந்தமெய்ஞ் ஞானஞ் சாரத்து மோக்கயா [illegible] மாரு
சூலமேற் கரனின் றிருவடி மலரே தொழுகின்றே னென்றுனைத் துதித்தா
தொழுதத்து கயறகண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரமே (௬௫)

னனையிவ் விந்தை காணேதா ஞரி பிருத்தகம் [illegible] முக் [illegible]
மிசைத்தசங் காரீற றியய ஞரி யெவருஞ்சூபு தாவிடையெ [illegible]
துணிரினா கயிலைக் கென்னவா லால் சுந்தரா கமிதெ [illegible]
சுழலிறபட் டுரைத்தா ரவாகமிழ ம [illegible] சொ [illegible]
பண்ணின் ரோவச சங்கர ரெனைமுற ப [illegible]
பாறின நிணமான மிபவரு ளமுந்தே பா [illegible]
தொணமைவீட ளித்தாள் சென [illegible] ரூபம [illegible]
தொழுதத்து கயறகண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசேகா [illegible] (௬௬)

சங்கரா கைலைக் கேதுவகாற [illegible]
றருமறி வினப லிங்க [illegible]
தங்கரு ரினராகக் கயிலைச்சென் றத்து [illegible]
மவவுடல கயிலை சென்றது சமாதிக கவ [illegible]
விங்கித்த புத்தமே யனையசங் காரபின் னெனமனம் [illegible]
லெதிவினை யெதிலிக கந்தா [illegible] சலை பதியினை யடிக [illegible]
துங்கவின புறவெஞ் ஞானறுமவாழ வெனறு து [illegible]
வொழுதத்து கயறகண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே (௬௭)

ஒருவாவண கயிலை சென்றனெ ரெனவே வெருருவாகா [illegible] மாட்சி
யுயாதளிக குளளவ வுடலபுதைய புறரங் குபசரிப புறுசின தெனறு
ரிருவரு முயாவே சொலவந்தா ருணமை யேறபிற பூரித்தவன பிறரு
மிலபுகழ சொலவந் துரைதடுமாறி யினனன பொயயெனத தெளிந்தா
ருரைசெயசங காரபின பறகனுஞ சிவனசீ ருரைபபதே தாலுமற றவறகாவன
புறுவலே கண்கள பூசனைத திருததொண டுஞறறுவ கரங்களெனு ஞானறும்
துரிசற நினைப்போன் முததனே யெனறு துதிககுமா றருணமது ரேச
தொழுதத்து கயறகண வாமவண சோம சுந்தரா சந்தரசே கரனே. (௬௮)

ஆதி னன்றதால தாரபாக்கியம,துக்கமதாவனந்தைகளுங்காரணக இவைஅசுரலோகத்துளளன.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

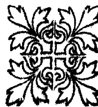
திரித்தரு ளிறைத்துத் திருவடி ஞான மிலக்கியெற புரக்குமிக்க யிதழித்
தொடைகலவே ணியனே டொறுமபுரி கினமேறன ஒருமுமமேனவே கருதியாய கருணாய
பொழுதத்து கயறகண வாமலண சோமசுந்தர சுந்தரமேச கரனே

கருணைவா ரிதியே நின்னடி முடிகள் காண்புறக் கருதிமா லயன்முற்
கருவிலங் கெகிறாய் வான்புவி யுழன்றுங் காண்பெறா யென்முனை விதநீ
தெரிதரு கிற்றி யென்றுசங் கரருனா றிருத்துதி யுரைத்திடச் செயுமா
தேவனே நாயேன் றீயனே யெனினுந் திருவருட் பூர்த்திபெற் றெவரும்
பரவுசன் மார்கச நிலையபாயப் பவருசப் பற்றமுற் றகன்றொளிர் பெரியர்
பாததூளிகளென றலைகொடு நாளும பாங்கினிற் பணிதொழில் பூண்டேன்
றுரியனே கடந்த சோதியே வாதை தொலைத்தெனைப் புரத்தனின் கடனே
தொழத்தகு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே (௯௯)

சாம்பரின் றெண்ட ராம்விரிஞ் சாதி தகுசுரர் பிறர்களாற் றுதிக்கத்
தக்கவர் தமையெண் ணும்பொழு துனையே தலைவனென் றறிகின்றார் பிறர்க்குந்
தாம்புகல் கின்றா முத்தொழி லாற்ற றனிலுனைத் தானியம் பிறரைச்
சார்பத ராக வுணர்கின்றா றென்று சங்கரா துதிக்கவா ரருள்செய்
பாம்பணி பரம நாம்பர மெனுமாற் பட்டிழ லாதெனக் களித்த
படிமுழு தோமப லுன்பர மெனினும் பகாந்தனன் விரைந்தரு ளுதற்கே [வாய்
தோம்புகன் றதுவென் றுளங்கொளா தெந்தாய தொண்டனென் வேட்கைமுற் றருள்
தொழத்தகு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசேகரனே (௧௦௦)

இருவினை யொப்பு மலபரி பாகத் தியையின்மேற் சத்திநி பாத
மெய்துவர் துவாத சாந்தத்தெம் முடனு யிரண்டறக் கலந்துவா ழின்ப
மருவிலர் பிறரென் றிரங்குதன் கருணை வயத்தனு யப்பெயா வாயமை
வயக்குமா மதுரா புரியரு ளுருவம வகித்துவீற் றிருந்தருள் கின்றாய
பருவமின் றெனக்கென் றொதுக்கினின் னருட்கும் பழுதுசொற் றிடவருங் கொல்லோ
பாவியே னெலன் றினைவதென் னுள்ளம பசுபதே யுமாபதே பரம
துரிதமுற் றகற்றி யெனைப்புரந் தருள்க சோதியே நீதியே துலக்குஞ்
தொழத்தகு கயற்கண் வாமவண் சோம சுந்தரா சந்த்ரசே கரனே (௧௦௧)

சோமசுந்தரமாலை முற்றுப்பெற்றது.

சில கவிகளின் பொருள்விளக்கம்.

(௧௭)வது செய்யுள். இதனில் அறிஞர்க்கும், தேவர்க்கும் சிலேடை கூறுகின்றார். புதர்—அறிஞர், தேவர். சோமன்—உமாசகிதன், சந்திரன். துலக்குகின்றார் என்னும்பயனிலையை, அறிஞராகிய வினைமுதற்குக்கொள்க. ஓங்காரம், கற்பகம், மணி, தேனு ஆனந்தாமுதங்களை உமாசகிதனுக்கு விசேடணங்களாக்குக.

(௧௮) சிவசந்திர சிலேடை. பூர்வஞ்செய்த அசலம்போலு மிக்கபுண்ணிய நெறியிற் [illegible] சரிதி, பக்தகணசேவிதன், மான்கரன், வியாபகன், மலவிருளை நீக்க [illegible] உமாசகிதன் எனவும், பூர்வதிசையிலுள்ள [illegible] மலைவழியாய் [illegible], மங்களகரன் [illegible] சேவிதன், [illegible], [illegible] நிறைந்தவன், இருள்நீக்கு [illegible] சந்திரன் எனவுங்கொள்க. [illegible]—அறிஞர், தேவர்.

(௧௯) சிவபராசர [illegible]—சந்திரசேகரன், அமரர்தலைவன். [illegible]—[illegible], [illegible] பூரணத்துவம், [illegible].

(௨௦) [illegible]—[illegible], பர்வதநார்க்கங்களிலும், அதிபதியான். [illegible], பிராகாசிய பர்வதப் பிரதேசம். [illegible]—[illegible].

(௨௧) [illegible] அந்த [illegible] [illegible].

(௨௨) [illegible]—[illegible]. அது [illegible]. [illegible]—[illegible]. [illegible] ஆரம்பிக்கப்படுதல்.

(௨௩) [illegible]—உமாநாயகபாதம். [illegible] செய்யும் [illegible]. அபிசயம்—[illegible] பெரியனாயும [illegible] கொள்க. [illegible]—உபாசிகை.

(௨௪) சிவ அர்ச்சன சிலேடை. [illegible]—சாயங்காலம். [illegible] [illegible] பஞ்சாக்ஷி (காது) [illegible] [illegible] வென்று

தன்மையார்ந்த பிரமராம்பிகை அபிராமம் (அழகு) நோக்கிப் பிரேரிக்க லுற்றுச், சத்துக்களின்பாவனையால் விளக்கமுற்றதாகிய, அதிர்ச்ச பாணி யாய்ச்சகலதேவர்களாலும் பூசிக்கப்பெற்றுச் சிவையினுற் றழுவப்பெற்றுக் கொவாய்ந்து, ஸ்ரீசைலத்திலுள்ள மல்லிகார்ச்சுனலிங்க நாமம்பெற்ற சிவ னெனவும், தாவுதலைச்செய்து, வைநிறமார்ந்து, பிரியத்துடன்கூடுகின்ற பிரமரங்களின் அழகும், நல்லவாசனையுமுடைத்தாகிய, போகமிக்காகக்கு அலங் காரமாய்ப் புஷ்பங்களாற் பாராட்டப்பட்டதாய பங்களகரமாய மல்லிகைக் கொடிகள் சூழப்பெற்ற பருச்சாரமெனவுங் கொள்க.

(ருக) சிவபிரமர சிலேடை. பிருங்கியாதியரின்புற்றடித்து, அசுரனுக்கி யகரியின் கொவத்தை ... விரைவினிடத்துப் பிரியமுற்று, நாத தத்துவஞ்சார்ந்து, ... வெள்ளியரூபியாயப், பயத்தால் மனமத்து ல் ஆதரிக்கப்பெற்றுத், தேவகூ ... நல்ல ... பெற்று, ஸ்ரீசைலவா சியாய, வியாபகியாயப், பிரமராய ... கிபனுனை சிவனெனவும், பெணவண் டுகளுவப்பச் சரித்து ... வசந்தகால விருப்புற்று, மகா அசிதவுருத்தாங்கி ... விருப்பாரந்தாடமாய, மலர் வனங்களிலுற் று, நல்லஇறகு பொருந்திப், பாவசாதிசனசாராது எங்கும் திரிகின்ற ஆ ண்வண்டு எனவுங்கொள்க பாசவாட—வசந்தகாலம். அசிதம—கருமை

(ருஉ) சிவசேப ... பெற்று ... னபவெப்பநீ க்கி, ஞானப்பயிர் ... விருப்பமுடைய ... பெற்று ... மாத்திர சரீரபாப ... வாயாய், செ ய்ய ... வாரிப்பரப்பு ... மொயுற, சு கோறுபன்னசருவை ... பிணைடையெனக் ... பயிர்களபவிர்த்தற்கு விருப்பு ... விருப்புத்தக் கரூபியாய, ... மின்னலாகக் கொண்டசரிப ...

(ருந) சிவபெருமான் ... பரமேசுர ... பாணி அன்பாகக்குப்தேசிக்கின்ற பிரமனவ ... சத்திகிபாகிய பார்ப்பதியைக்கண்டுகளிப்பால் ... சத்தியானந்தத்திலாவுப நீலகண்டனுகியமயிலந்தியானிக்கின்றான், எந்தஇடத்துக்கும அருளச் செனவும், மேலெநோக்கும உச்சிக்கொண்டை ... பசும, பனிமேரா ஷ்ட சேவிதகலாபியும், கேசினன்ப ... வெளிமே ... பேசுங்க ண்டு நடித்து உத்தியானங்களிலுலாவுவதுபாயெக்ஷூதில் நீலநிறமுள்ள மயிலைத் தியானிக்கின்றயான் எந்த விஷயங்களுக்கும அருளசெனவுங் கொள்க.

(ருச) இதுவுமது. சனுசலு—மின்னல.

கணபதி துணை.

வேதவனேச ஸ்தவம்.

காப்பு.

மணியண் ணலோச்சார் வீரகத்தி மடியப் பசுமி மாபிமுகத்
துணிவாக தழைத்த காறாக்கி யாகமேக யவனின் றருள்காட்சி
கணியன் பருக்கோ ரிடருறினக் கணங்கீர்த்த தருள்மேவா மொறுவ தறிப்பொன்
றெணிநிற் பணிந்தேன் வேதவனத் தெந்தா யியமா முகமணியே. (௧)

திருவாழ் வடியார்க் கருளண்டன் சிவப்பிரேம பிண்டனசை
தருநீள் சுண்டன் பளிக டனைநகாண் னோருளா மதகண்ட
னிருளார் விபத்தைத் தெறுசண்ட னேக தந்த தண்டறுவ
கருண்மா சவுண்டன்† வகாதுண்ட ஞைய கணேசற் பணிகின்றேன். (௨)

பரம ஞூதி யந்தமிலான் பஞ்ச முதல்வ னித்தியனே
தூரியன் ஞான மயனேகன் றுருவ மயன்மாற் கமேயமெருளி
பெரியன் மனம்வாக கந்தமனனப் பேணிந் தொழுசங கமாகக்கருளும்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகம. (௧)

தனது சத்தி யாதிசத்தி யந்தா சனாதகன் சருவாங்க
மனைசைக் கவாமா மணிப்பணியன யருநீத தூளிசம் மியாகசடி
யனக பமைமித திரலயா னனனன் னேதது மவாங்கருஞம
வளிதை யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகம (௨)

ஈசா ஞுதி யைம்பிரம விருத்த யாதி சடங்கசக
தேசா ருவம னிலிமுப்பா ஞுறு சுகதா வாத்த
சேசார் பெரிய நினை வியவேரா ம் யைய பெனாசக கருணாமய
வாசா யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகம. (௩)

ஒருபாற் பயனா டுரு யவொரி பற்றொருவா லெலயொரி ிகப்ந்தே
யிருவே றகா லெகான வியபாக தேகமாபவெவா வலியெதமு
பருள்சாா ிபமா ிருமருவ பவை கதியனரமா லகன் மாககவிந்த
மருமாண் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகம. (௪)

அரமா தேவ தேவேச யமரா புராரி மாரிசிவ
வாதேவாதி தேவதேவ மாயின் யமுகநு மெனக் கருள்க
கருணை சீல யெனத்தொழுவார் கவசசி கழிந்தாள் கறைக்கண்ட
வருமாண் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகம. (௫)

சென்று வணங்குஞ் சுராசுரர்தஞ் சிரமந் தார தாமநிறைந்
தொன்று பவாம்பு திப்புணையா முடையா வியமா மூன்மலர்த்தா
ளென்றும் பணிகின் றேன்சம்போ வென்பார்க் கின்பே யருள்கனக
மன்ற யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகம. (௬)

* கண்டம — கம்பாலம் † சவுண்டன் — சமாதனை.

வேத மூல விருபாக்ஷ விசுவா திகனே விசுவேச
போத சிவமுக் கண்ணாயிழை பொறுத்தேன் றருளத் திருவுளங்கொண்
டோது கடைக்க ணோக்கியெனை யோம்பு கெனவேவண் டினார்க்கருளு
மாதர் யாழைப் பழித்த மொழி மணாளா வேத வனேசனே. (எ)

அடிசார்ந் தவாப்போற் றுற்றனிற்கே யலதின் னிறைப் பணிசெய்தோர்ந்
தடியே னிடர்தீர்த் தருள்கமறுத் தாயே னீயே வற்சலன்சா
ரடியார்க் கெனன்மெய் யாங்கொலென் றெண்ணுவென வுமன் பருக்கருளு
மடிவார் யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (அ)

பீதி கார்வெஞ் சொலாகொடியர் பேதை யேன்பால் வெம்மறலி
தூத ரணுகிற் றுணைநின தாட் டுணையே சலியா தென்னுளத்தான்
பாத நிலைப்ப வருள்கெனநிற் பணிந்தார்க் கருளும் பாமசிவ
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௯)

செயலற் றயர்ந்து கிடந்தமலா ரிகள்வாரா துறப்போய குறிலியுந்து
மயன்மிக் குறுங்காற் கங்கைமதி மலர்பொன் வேணி வடிவுமாத்தி
னயமிக் குறக்கண் டியவருள்வென் றேத வெனவேவண் டினார்க்கருளும்
வயமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (க0)

கால னார்திக் களமணியென் காதி புராரி சாம்பசிவ
வால விடையி லெழுந்தருளி வந்தா மகனை யஞ்ச லெனச்
சால வாசைப் படுகின்றேன் றமியே னெனப்போற் றினார்க்கருளு
மாலில் யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (கக)

தார மகவா திகளென்பாற் சார்ந்து ரோதித் துமக்கெனரு
ளார வேண்ட லென்னையெனு மவதி யிறைநின் சிவாயநம
நேர வுரைத்தே யெயருள்க நமல வென்றார்க் கருள்கருணா
வாரி யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (கஉ)

என்னை நோக்கு தெரிவிலையா மெய்ம்மை யறிகிலென் றிளிவர்க் கெது
துன்னு மையா காலனைக் குள்வார் சொலுமயறாம் றாகிடு
மின்னு நின்மா மேனியுள வேவ யருளென் றார்க்கருளு
மன்னு யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (கங)

ஈச நாயே னிவ்வுடனின் றியாத முற்றே கயமாகும
லாசின் மயக்க முற்றினையா தண்ணூ னினைதற் பரவிந்து
தேசி னுருவென் னுளங்கொளுமது நிறுவே யருள்கென் றார்க்கருளு
மாசில் யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (கச)

கிழனீ ரிளைப்பா றிடமிலதாய் நெடிதாயச் சனைமல யமலோக
வழிசெல் காலை யங்கெறிமை யாற்றி மனைசுக் கிலமெனறியே
விழுமி தருளாய் சாம்பசிவ விடைமேல் வருவா யெனவருளு
மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (கரு)

எந்நாட் கோர வொராஞ்செல் வேனோ வந்நாட் பராதீனன்
மன்னு தாவு வேறில்லேன் வருந்து மனைய வெந்நிரயந்
துன்று தருள்வாய சுகப்பிரத் தாரிய வென்னுமன் பருக்கருளு
மன்னனர் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (கசு)

அலங்க ணை* யுமைநாத வடிமை யிடைக்கண் ணேட்டமே
துலங்கப் புரிந்து தென்றிசைக்கோன றுயாதீர்த் தருட் பிறானைய
நலஞ்செய வாரின் றவாதணையா நயவே னெனவேன் டியவருளும்
வலம்பொள் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (கஎ)

தீய மரண மருமவருமென் சிந்தா குலமீ டிதனுனே
னேய வகதி யாகக்குருள்வோ னீயே நீல கண்டவெனக்
கேய மரண பயந்தீர்த்தாள் கெந்தா வென்பாக் கினிதருளும்
வாய யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (கஅ)

வரமயின் றிளையா முதியாமுதல வாழ்வா ருயிர்முற் றுமகொளுங் கூற்
றரந்தை யினைந்து வெருவ மனைநின [illegible] ளயகனே
யிரந்து தொழுவா ருயவருள் செய [illegible]
வரங்கொள் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (ககூ)

வேறு கதியின் றன்பரிடர் வீட்டு தொழும் [illegible] பிறப்பி
னேறு துயருந் தீருமே யினிநின [illegible] வயநீதருளாய்
நீறு பரவுந் திருமேனி நிமிர்செஞ் சடையா யெனவருளு
மாறில யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (உ0)

உண்மை தெளிந்துப் பிறப்பிறப்பை யொழித்து மோக்க வாழ்வுதரு
மின்மை யெழுத்தைந் தென்பாநாத் திகழா மருவா தென்செய்கேன்
றண்மை யருளா னறத்திறனீ தந்தா யென்றா யெனவருளும்
வண்மை யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (உக)

நாத கௌரி நாதசெகந் நாத சரண்சாரந் தார்க்கிரங்கு
நாத துயர்தீர்த் தின்பளிக்கு நாத வொளிமூற நிலக்குருவ
மாத குறவ† நினையென்றும் வணங்க கினறே னெனவருளு
மாதர் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (உஉ)

உன்னை யடுத்தும பூசாதி யுஞற்ற வுணரே னூனமுறைமுன்
றன்னை யடைமாக கண்டருக்காச சமனை யுதைத்த திருவடியே
யென்னை யளிக்கு மெனத்துணிந்தே யிறுகப் பிடித்தே னெனவருளும்
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (உங)

சாந்தா தாதை சுதந்தரோ கருக்கே யருடி கயிலேச
வேந்தால் யானோ துரோகமவை யியற்றற் கசத்த னெவனருள்வாய்
தேந்தா ரிதழி வேணியனே தெரியேன் சிறியே னெனவருள
வாந்தா யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (உச)

*. அலங்கனம் ஆணை எனப்பிரிக்க. † மாதத்து உறவு எனப்பிரிக்குக.

துயைகூர் சீல சாமபவிதே தான கால நானேயவ
வியல்பாத் திரநீ யேதாதா வேற்கி லேன்மற் றவர்பால்யா
னுயுமா றின்பான் மெய்யன்பே யுறுவா னருள்கென் றார்க்களிக்கும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசரம. (௨௫)

எனைநீ பசுவென் றும்பசுவூ ரிறைநீ களங்கி யெனிற்சிரமேல்
வனைவா யொருநா வின்றெனினீ வனைபாப் பிருநா வினநினைச்சார்ந்
தனயா வவைமுற் றய்ந்தனவேன் றருளா யிருணீத் தெனவருளும்
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசரம. (௨௬)

சயநோய தலைகண் மார்பிரமே கந்நோய் மூலஞ் சுரம்விக்குண்
மயலார் விடம்வார்த் திகஞ்சூலை மகோநோய் தெறுமா வைத்தியனீ
யுயர்நீற் றவிழ்த முதவியவை யொழித்தாள் கெனுமன் பருக்கருளும்
வயமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசரம. (௨௭)

என்னை யடர்துன் போபலநா னைழை யாற்று தினைகின்றே
னென்னை நீயே சகலான்ம வந்த ரான்மா வடிநாயே
னின்ன லறியா யலையருளா யெநதாய் நந்தா தெனவருளும்
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசரம. (௨௮)

யாவ னிடத்தோர் கணமெனுநின் னினிய கடாட்ச முறுமவன்பான்
மாவம் பூவு மகுடாதி வளர்தா னியாதி பொருள் வடிவாய்
மேவு கின்று ரெனிலுனருள் விளக்கம் விரிப்பா ரெவர்விமல
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசரம. (௨௯)

அன்னை பிதாவா ம பவானிபவ னகமுன் னொளிக்கு மிருடாணி
துன்னு மிருடன் சிவைசிவன்முச் சுடாகூர் நயனி திரிநயன
னென்னு மிவரம் புயமலர்த்தா ளிறைஞ்சு கின்றே னெனவருளு
மன்னும் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசரம. (௩0)

கலைசே கான்கா தலிசமலக் கண்ணி யனைநீ யென்பவநோய்
தொலைவா னேக்கிப் பவக்கடலிற் றுளைந்தாழ்ந் தின்ன லுறுமெனைநன்
னலமார் கரைசேர்த் தருள்கென்று நமக்கு மன்பர்க் கருள் புரியும்
வலமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசரம. (௩௧)

மூல நயன காந்தியிடப் பாலொண் டொடிவெம் பணிப்பணிகண
வால மதிக்சே கரமுதல மருவார் தரும்பே றலம்வேண்டா
நீ களத்த சாம்பசிவ நிமல வெனவேண் டினர்க்கருளு
மாலில் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசரம. (௩௨)

யாவு நீயா தலினீநா னென்ப துறவு பகைமொ துமன்
மேவும் விகற்ப வுணர்வேதல விதத்தி லுறுமா மயலேது
மாவை பாக வவ்வுணாவே பலிப்ப வருளொன் பார்க்களித்த
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசரம. (௩௩)

பாவ னிடைத்தோன் றிமிசைகரு மிலய மாகு மிப்பவத்தூச
லேவ மனைய பிறப்பிறப்பில் விமல சிவபா வனை வலியே
மேவி சிவமே நாமாம்பே றுதவு மென்பா ருபவருணு
மாவ யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௧௪)

சேதக மிகுதி பமபாணன் செருக்கே யகந்தை யாதிதொலை
சேத வழுககற் றிடினுமே யனிலங்கு சிவமா கின்றேனைப்
பாக முறுமா வருளென்று பாவித் தொழுவார் பயன்பெறச்செய்
வாக யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௧௫)

சிரத்திற் தனற்கண் கபாலகரந் திகழும் விடஞ்சார் களம்பணிப்பூட்
பொருந்த மெவன்பா லிலையவனைப் புகன்மாதேவ றல்லியமு
வுரைத்தி லேன்மற் றுன்னையென் றுலைப்போற் றினரின் புறவருளுய
வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௧௬)

களத்ர வாமன் கறைக்கன்னைக் கபாலி நுதற்கண் கலைசிரனுக்
கொத்த வெவணி னிலார்பிறக் கிழவ னலதோர் தேவுளதா
வுளத்து நினையே னினையேனென் றுன்றாள் பணிவார்க் கருள்வாணி
வளத்த யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௧௭)

காம ருடலஞ் சுகவாக்குக கவின்கூர் மனைசெய் மேருநிக
ரேம முதலெல் லாமிருந்து மென்னே நின்னே ரன்பிலையேற்
றேமி லன்பே யருள்கென்று துணைத்தா டொழுவார்க் கினிதருளு
மாமை யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௧௮)

உனனின் வேறோ தேவுண்டென் றுணரே னெல்லா முனனுடைமை
யின்ன முறையா னீநானு மினிய சிவோகம் பாவனையே
மன்ன ருண்மா தேவவென நவிலுப் பெரியாக் கருள்பரம
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௧௯)

நினதாம் பெருமை யென்னெளிமை நினைந்து நின்னருமே மணுகாலடிய
னெனையோம் புகிற் றுதிகுமுர னிலையை றுதித்த வித்தகசன
புனிநீ பொறுத்தி பிரபுவென வுரைசங் கருக கருள்பரம
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௨௦)

அருத்தி மிகப்பல் புயகமணி யனக விளைய சிவபுயக
விருத்த நுதிகொண் டிதைத்துதிப்பார் மேவ வரோகந் தீர்க்காயு
ளருத்த மனைமன் மகவாதி யருள்க வெனுஞ்சங் கரர்க்களித்த
வரத்தன் யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௨௧)

இன்ன ஞாதியல் பாலம்பி கேச யாவ ரினிதுரைப்பா
ரன்னர் மாணத தப்பயமு மடையா ரீதாம் புயமலரி
னின்னை யேகண் டெயருளாய் நிமல வெனுஞ்சங் கரர்க்களித்த
வன்ன யாழைப் பழித்தமொழி மணாளா வேத வனேசனே. (௨௨)

தேவி புஜங்கம்

... ன்னவர் பரிக்கும்பே ரானந தாத னத்திருக்கரு
டலில் பாலை ய பாசாருத சஞ்சார பாணி சிவ ... வித
... லைபிர ... யின மோனியொளி யெமையோப ... வென ருரகக்ருளும
... யாலைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞுள வேத வனேச ... ௪௩

... கசா லால ... லாயத ... ஞானுஜி ... யாசம்
... ... யமை பீடத்து னமாத ... ரி
... ... யையுமுப போதுந தூதிபப ... யையரும
... ... பழித்தமொழி மஞ்ஞள வேத வனேசநம (௪௪)

... ... யா ழியுள்சிறிகஞ்
... ... பிரம ஞானிதிடை
... ... பரானந்த மயபயான றுதிபப யெலனவருளுட
... ... மஞ்ஞுள வேத வனேசநம. (௪௫)

சீவா சிவனோ சிறசாடு சிவனெ யவருயந திடகமொருருச
சீவ ரெனுமா வெகாடுத்தனைய சீவாசிவ ருகி யடிரியுந
தாவி லருளகூா பவானிடன சரணே சரணென் ராகக்ருளு
மாலைண் யானைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞுள வேத வனேசநம. (௪௬)

சிவாபச குவாழ வாதாட்டு சிறுகச சுருகதிட பிராணனைனமே
னிலை வே ... மனமடுருவ நிறுத்தி நிவிர ... ராபசிவடமேப
... ... மயத வாமான ருாககரு ... ம
... ... ழுத்மொழி மஞ்ஞுள வேத வனேசநம. (௪௭)

... ... றலொடாபனை ... மகாரு ... ... த நயயாயிற
... ... யாா ... ...
... ... யரும்மா வறிவென ருாககருளும்
... ... பழித்தமொழி மஞ்ஞுள வேத வனேசநம. (௪௮)

உடல ... ... மசா மனோயை யுயாததா சானனை மொழிபெற்ற
திடமெயனு ... சமாதியினோ திவணி ... யானாதச
சுடாரீ யமமெ யுனமையெனத துதிக்கு மன்பாக கருளபுரியு
மடனி ... யானை ... பழித்தமொழி மஞ்ஞுள வேத வனேசநம (௪௯)

திகழிப் பல ... சகதியமிநதியாசு ளியமே பிராசிருதந
தருடத ... ... பலாவா கருதாற் பயனென னவையொழித்துன்
புகழெபற றுயவன னே பருணீ புரிவாய் பரிவா யெனவருளசி
வகைய யானைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞுள வேத வனேசநம. (௫௦)

விரவு ... விர்த்தி பிரதிடடை வித்யா சாநதி யதீதைமென
வுரைசெய் கலையாந ஞானபணிசெய தறவீற றிருந்த ருளுஞ்சிவைமேய
யாகனி லபின்னை யாழுமையே யருளா யடியேற் கெனவருளும்
வாரண யானைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞுள வேத வனேசநம. (௫௧)

ஆகாத பவஞ்ச பாதகத்து ளழுந்தி மனையா டியசுமைத்தூண்
புகாது மோக பாசக்கட் டுற்றெமற் பாதகம லியினைக்
கிகாம விருணீத் தெண்ணகருணாய விமல நீயென பாவகருளு
மகாது யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேதவனேசகமே. (௫௨)

அன்னை சீசக் கரைகினரு ளாற்சித திருவாய்க்கு ருனியபாக
நன்னார் மூலந் தொடுதது்சி நண்ணி னமேதா பாதனேமேய
யின்ன லறவசெய் தாய்கின்ற னமேவண டினாக்காக கிளிதருளு
வனனை யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகமே (௫௩)

பின்ன மறயோ கினிராசி பீடத் துறைந்த மசாகாம
மூன் னுருமே சனச்சாரந்து முந்து கணேசா நாள்கோளா
லுன்னு சிருட்டி யாதிபுரி யுமையே யருளொன் றர்க்களிக்கு
மன்னு யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகமே. (௫௪)

உடுவின் யாலை வெளணுடைபூண் டெடிஇபபுத் தகாகண் மணிவடவகைக்
கொடுசங் கிரகோ டிக்ளொளியிற் குலவு சிலையை யொருமுறையுன்
னிடுவ ரேலவாக் கிறையவரே யென று தொழுமன பருக்களிக்கும்
வடிவ யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகமே. (௫௫)

பானு கோடி யொளிமுகச்செம் பரப்பாற் சிவபபாம் பல்லணட
மான வளித்தாய தனுககணபா சாங்க சேசை கினைகினைப்பே ர
மேன மதனு மோகமுற விளங்க வாரென பாக்கருளு
மான யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகமே. (௫௬)

படாசெம மணிதா டயகமுகி பசும்பட் டுடையாய் செமபொனொளி
சுடாநின் னுருநோக் குராநிருவைத் துலங்கச் சலியா திருந்திடத்தம
புடைகொண வெப்ப ரென்றுணருள் போற்றிப் பணிவா ருயவருளும்
வடிவ யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகமே (௫௭)

அரச மனுசே சுரபீச மாகிப் பரைபோர் விந்துளதாய்
வரபா வனமாய் நின்வதன மாருபத்யம பேருளதென்
றுரைநின் சொருபந் தியானிப்பா ருமைநீ யேயென பாக்களிக்கும்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகமே. (௫௮)

அன்னே சிலர்பல் லூழியுந்துன் பணுகார் விந்துத் திரையச்சார்
பின்னு மின்பத் தடங்கடலி லென்றுந் திளைத்துப் பவந்தொலைத்துத்
துன்று நினரு ளருடியெனத் துதிக்கும் பெரியர் துணையாய
மன்னோ யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகமே. (௫௯)

கடைக்கண் ணிமைப்பா விறைமைபெறீஇக கருணைக கடலிற் றுளிபெற்றே
படைககு மயறு தியர்ச்சாரந்தோர் பவஞ்சக் கடனீந் துவரேனின்
னுடைச்செஞ் சரணுற் றார்பெறும்பே றுரைத்த லெவனென் றார்க்கருளும்
வடித்த யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசகமே. (௬௦)

ஆதை பெண்ணுமா விடக்கடலாழ்ந் தலமயன் பானி பராமுகமேய
லீதை நின்றாண மலர்ப்புனைபெற் றினையும பவவா றிடைப்பட்டது
பேச வரும்பூ ரணவின்பம பெறுத லெவனென் றார்களிக்கு
மாசில் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசமம (௬௧)

என்று வாயி லொருப்படுபட் பிகல்போக தூராசை யிசையிற
தூன்று மலர்த்தா ணிழலின்பே துளைந்து வாழ்வே ஞானப்பேற்
றென்று பணிந்தார்க் கின்பளித்த விராசமேலசை பயானசிவ
மன்ற யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசமம (௬௨)

பிரமா தியர்பொன் முடியுரிஞ்சிப் பெரிதுஞ் சேப்புற் றருளியெழுந்த
தாமா ரொளிகட் கொளிநீயே தரும்வாய் காட்டு நின்னடிக்கே
டாமா நமக்கின் றேனுமைகண் பார்த்தாள் வாயென் பார்க்கருளும
வாமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசமம. (௬௩)

குழலிற் பிறைவண் கொங்கையினுட் குலத்தார் தனுககை மலர்ப்பாணத்
தழல்வண் டருள்கண் ணுறத்திகழு முமையே யீச னிச்சையுரு
வழகி யகில காரணியென் னம்மே யென்பாக கருளமலை
மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசமம (௬௪)

விழிசெம் மேனி நாக்கழைவில் விழைநின் சரிதத் தெனசெவிமே
மருமுகு கணைமுக் குடன்முடியிற் றொளிபெற் றிண்ட முறுமாநினை
வழியென் மனஞ்சென் றுயவருளி மாச லேசை யெனவுருளு
மழலை யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசமம (௬௫)

வினையிற் றீரை சிவதாரை வேத சாரா மூலயாரை
யினிய தயைவா ரிதிபூரை யினவெம் பவசா கரபாரை
கனிசொற் கீரை பவதூரை கௌரி நயவென் றார்க்கருளு
மனிதை யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசமம (௬௬)

வினையில் தீரை—சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியங்களில் தீரமுள்ளவள். சிவதாரை—சிவபத்தினி. மூலஆரை—தனங்களில் ஆரமுள்ளவள். பூரை—நிறைந்தவள். பாரை—கரையாயுள்ளவள். சொல்கீரை—சொல்லால்மென்ற கிளியையுடையவள். கீர்—கிளி. பவதூரை—பாவத்துக்குத் தூரித்தவள்.

பொலிதண் ணமுதாம புதிசாரம் போதா னந்த நீரமனி
மலர்செந் நீப மணிதீப மணிசெய் சாலை பொன்சாலை
நிலைகொ ளுமைபா லெனதுமன நிலைத்து வாழ்கென் பார்க்கருளும்
வலிய யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசமம. (௬௭)

சாரமும், நீரமும், நீபமும், தீபமும், சாலையும், சாலையுமாகிய நிலைமை யைக்கொண்ட உமையென்க, நீரம—நீர். நீபவனத்தில் மத்தின தீபமாகி விளங்கு கின்றவள் பொன்மதில் சூழ்ந்த மணிக்கோயிலையுடையவளென்க,

நடைக்க னுலோலை மணமாலை காமர் நீலை சுதாலீலை
மீளர்க்க டற்கோர் கூலைதவ ரிதய சாலை செகற்பாலை

படற்ப வஞ்சேந்திரசாலை யமாகென் றுளத்தென் றாக்கருளும்
கூடிநத யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசநம (௬௮)

லோலம்—சஞ்சரிப்பு. அன்பர்களுக்கு அருளச் சரித்தலால் சடைக்கண்ணின் சலன முள்ளவளென்க. அன்பர்க்கு அமுதம்போல இனியனவே அருளுதலை லீலையாச் செய்பவள். லீலை—பிரயாசையின்மையை யுணர்த்தும். பஞ்சேந்திரசாலை பிரபஞ்சத்தை நானாவிதமாக இந்திரசாலம்போலச் செய்பவள். கூலம்—கடற்கரை. பாலை—புரப்பவள்.

உன்றுற லாய வுலகமெலா முவற்றின் பயனீ யுறுகின்ற
யன்பே ரருந்தா [illegible] பாகர் பிரளுரே
னொன்று மிலையேயான் மறைபகருளா யிமையத் தாமயன் பாககருளு
மன்னோர் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசநம. (௬௯)

எனது நிலையுன் னிலையுணரா தேனெழ மோகத் தோர்சிறிதே
யுனது பகிமை பிதற்றினேனீ யுகந்து நோடி மகாருபற
லனைகட் டுயப்பே யாமன்றோ வன்று மெனுஞ்சங் கரர்க்கருளும்
[illegible] யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசநம (௭௦)

சுருதி யுணர்வான் மறைத்துவைத்தே காட்டு மியல்பிற் றுதலினே
தருதி யருளோன் றன்பூசை சமைத்துக் கதவ மறைத்ததுசீர்
வருதியன் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசநம. (௭௧)

நின்று துரைக்கப் பெறுமறைக ணினைப்பூ சித்துத் திருக்கதவை
யன்றுட் பூட்டு மானை கடப் பரிதா யென்று மயல்வழியிற்
சென்னீர் புரிந்தாய் செந்தமிழ்சீர் திகழ்ததுவ கருததோ திகம்பரனே
மன்னே யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசநம. (௭௨)

மனம்வாக் கதித னெனுஞ்சுருதி மறுத்துக் கதவந் திறந்தருளென்
றெனையாள் வாகீ சமமணிசொல லினிய மொழியின் வசமாகி
யனமாண கதவம பாணித்தாங கரிது திறப்பித் தாயென்னே
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசநம. (௭௩)

நினையோர்ந் தடைத லுன்னருளா நிமலை யருள்பெற் றவர்க்கேயா
மெனுமவாய் தெளிக்குங் கருத்தோவா கீசர் பண்ணி னேர்மொழியென்
றினிதாய் முதலி லெடுத்துரைத்தா ரிதழி முடியெம் பெருமானே
வனமார் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசநம. (௭௪)

பண்ணி னேரென் முச்சொலின்பின் பயிலு மொழியா ளொன்றமையா
லெண்ணு முலக மூன்றுதி யியன்முக் காண மாதிகடந்
துண்ணெக் குருகு மன்பருக்கே யொளிரவா னுமையென் பதுகருத்தோ
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசநம. (௭௫)

பண்ணி னேரு மொழியுமையாள் பங்க ரெனமூ விருமொழியே
யெண்ணி யமைத்த தைத்தொழுத்தோ ரெழுத்தோ டிசைப்பார்க் கெளிவருநின்

வண்ணன் மகிமை விளக்குதற்கோ வருள்வா கீச ரருளியது
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௭௬)

வீணை கான யிதூடணியை விழைபண போலு மொழியென்றல்
வீணை மதனற் பண்ணினுமேல வியப்புற் றெழுசீ மொழியெனவே
கோணைப் பொருளொன் றறிஞர்கொளக் கூறு மாசுக கருள்பெரும
மாணா யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௭௭)

அனைதன் னருளே யததனைச்சா லாக்கு மதற்கு மவளவனுக்
கினிய கூறவேண்டுமெதற கின்றி யமையா ததுமொழியே
யனைய மொழிய மிககினிமை தோதுமெனயா சொபுகல
வனிதை யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௭௮)

யாவு மிருந்தக கறிதவிளிற கிடையீ டிலதாட வணமாக
நாவி னரசர் பண்ணினொ நவிலபா வீனாய தாந்துணையும்
தேவ வசமாய்ககதவந் திறவா திருநத மெதனைமையா
மாவண் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௭௯)

அயர்வி லுனையுந் தன்வயமாக் கரசின் பதிகத தருமபொருளி
னயமெத் தரத்தோ வனுபவித்த மாதநீயே யருளினலான்
மயர்செய் பவஞ்சத துற்றுழலு மடமை யேயமனை யதுளாகிறபேன
வயமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௮௰)

உனையே சிவ ரத்தினமென் றுறக்கொள் சுருதி புனைமறைகளும
வினைமா சுலகாக கலதருளசார் விமலா யாமொனை ணையெனுமெய்
தனைநா முணர வாகீசா சாநது திறபபித திலககினரோ
வணமாா யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௮௧)

சிரு சிவ தயாநிதிநீ தாமெனன் றுரைப்ப சுருதிகளவ
வுரிய முதலவ னுனையிரக்க மொன்றி லீரென றுரைத்திடினைப்
பெரியர் தரமித துணைதமெதன்று பேசற் கெளிதோ பிறைமுடியாய்
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே (௮௨)

ஒருவர் பூட்டு கதவினையே யொருவா திறப்ப தெளிலவரிற்
பெரியர்க கலது பிறர்ககியலாப் பெற்றி போலம மறைப்பூட்டைத்
தெரிய விளக்குந தமிழ்வேதந் திறநத ததன்சீர் செப்பெளிதோ
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௮௩)

கண்ணிற் காண வுமைநோக்கிக் காணத் திறமி னெனுமிகையா
லுணணல் விழியான் மலக்கதவ முயிர்கள் காணத திறந்தின்ப
வண்ண வருணின் செயல்விளக்கி நாம்வந தருளிற றோநடைநதேன
வண்ண யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௮௪)

திருமுன் போந்த விருமணியிற் சேயாங்காழி மணியரசாந்
தெருள்செம் மணியைத் திருக்கதவந் திறப்பித தருள்கென் றருளியதவ

வருள்செ யரசை யப்பரென்றே யன்பு புரிவாய் மைச்செயலோ
வரமன் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௮௫)

அரசர் தமது சுருதிதிறந் தாங்குக் கதவ முறவென்றே
கரையிற் காழி மணியினையக் காப்பும் புரிகென் றருளியமர்
பெரிய ரவர்சீர் சுருதியின்மேற் பிறங்கத் தெரிப்பர் பசுபதே
வரிய யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௮௬)

அருள காழி மணியரசி னேனை மேற்கொண் டின்றிருமுன்
சதுர மறையின் னுரைத்தளவே சடிதி திருக்காப் புநேர்ந்தினமுன்
முதுமொழ லரச ராகக்கமி வீ மொழிந்த துளங்கொண் டோச்சித
மதுர யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௮௭)

நான்கு வேத மெனுங்கருத்தே தமயங்கு சதுர மறையென்ற
தானக விரியு மேமயலும்போ லமைந்த தாமோ வக்கதவம்
பாங்கின் விரைய மனைத்தினையும் பரம வசையின் விகற்பமெலாம்
யாங்கு யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௮௮)

சுருதி நின்வாக்க காகலினீ சொன்ற தினையே சொலுஞ்சுகம்போ
லொருமை யன்பர் முழுதாற்ற லுன்போல் யாவுஞ் செயவலாத
திருவா மறைப்புட் டகற்றலருள செயவலன் மரா னார் சேக்கிழார்
வாமென யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௮௯)

யார்க் கருக்கு வாய்வுடாக்கு வருகென் றருளி யிடைமறைந்து
எடாழியிசைச் செகின்ற செயமெனசமே யவாகாழிக்
கேகா யருகா லிருந்தவப்பே திதப் யயனச்செசன் றிறைஞ்சியதென்
டோகா யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௯௰)

காழி மணிவா ழசரிரு கண்க ளேயா மெமக்கெனாநீ
டூழி னுலவா சதாரம் தூண்கோபி லுயாசங்கிரி வியிலிருப்பான்
மாமை மணிசேகா யிலிமனைன முமவயகுக விருத்தி மகிழ்கின்றாய்
வாழி யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௯௧)

ஐய நினதோ திரண்டுருவா யழைக்கப் போந்த சுந்தரரைப்
பொய்யர் பிரதி விம்பமெனிற் புகன்மோ பணிகள் புரிந்திடுமோ
செய்ய நினதா ரருளறியார் தெளிதற் கெளிதோ சிவசிவமெய்
மையில் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௯௨)

நிகம சாரத் தமிழ்பெறநீ நினைவேட் கையினாற் சுந்தரரை
மகளிர் நினைவுற் றனையென்று மாட்டிப் புவியுய்த் தனவேட்கை
திகழ வலிந்து பாடுவித்த செம்மை யுணரார்க் கறைவதென்சீர்
வகைசெய் யாழைப் பழித்தமொழி மணாள வேத வனேசனே. (௯௩)

சடைய ரிசைஞா னியர்தவத்தாற் றருமூ வாண்டு மகவினவ
ரிடையுற் றெளிரப் புரிந்தம்மக வினுக்குன் பேரா ரூரனென
விடுவித் தருள்சுந் தரர்தமைமா னிடரி னினைப்பா ரெனபடுவார
மடனில் யாழைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞை வேத வனேசநம. (௯௪)

கயிலை தனிற்பாரப் பதியுருவத கவிஞ ரிருசத ரிகளைக
முயவந் தமையோ ராரவாபாங் குறதை விகமு மோரார ய
வியலர் தமிற்சுந் தரர்பிறர்போன் றினபுர் ரொன் பாரபவ மன்
மயலில் யாழைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞை வேத வனேசநம. (௯௫)

நினதா ரருளா னினைப்பெறற நேரி லன்பா செயலொவா ரின
றனதே யெனலோாக சிடமோசும் தராபாற புரிபல் செயலுார்ன
தெனவோ ராரே லிசைபபதெ ய னி தழுடி பா ரிதழியனே
வனமாா யாழைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞை வேத வனேசநம. (௯௬)

தூது நடப்ப வேவியது துரிசென றேயா கோவினபார
காத லுறைப்பால வெறுத்திடமேற் கடுகோய புதத்து விளகினையவ
வேது வுணர்ந்துஞ சுந்தராக்கன பெயதாா பவ கசை வெணபுகல்வ் பா
மாதா யாழைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞை வேத வனேசநம (௯௭)

போக மறுத்தார்க கேதரு வா மு ரி யென வா கமமவி ரிசத
வேக னிசுந் தராக்கிருவ ர்டைப்பல கார சன றினர் பலிவிரு
கூக முளதென றய்த ரணரன புடையாாக கலது ச வரியுறு மா
வாக யாழைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞை வேத வனேசநம. (௯௮)

சம்பு நினது கிபாக்கசத தலங்க டொற எசுட தரரைககட்ண
டின்ப முறமோ நினைபப்பால விருத்தியிலக்கி யபார ய
யென்ப துணாதத வமுணராாக கிடிதமகாாப் பலதுல ண நட்டிர மன
மன்பொன் யாழைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞை வே த வனேசநம. (௯௯)

வேண்டு வாரமன் வேண்டுவதே வழைவி னருளட ர பொறுஞ்சுருப
யீண்டு நினக்கே சிறப்பாக வெளியேன றிருமுன வேட ணடு கை
கூண்டு மாவிங கருள்கிலையென றுறையேயர் சுருபெ பொருமொ ரவமென
மாணட யாழைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞை வேத வனேசநம (௧00)

இருக்க பாடந் திறத்தலுமுட் சென்று நோகாண சிவசோ கிப
பெருக்கம் விழிகொள் ளாதுவாய பெருகத் தூணடு சுப ருரைதநாய
ருக்கின் விளககெஞ ஞான் றுங்னி யவிாசந் நிதியுற் றா கருவா ம
வரத்த யாழைப் பழித்தமொழி மஞ்ஞை வேத வனேசநம (௧0௧)

தக முதல நாமெனுமா றீர்ந்து தமைச்சித தெனத்தெளிந்தவ
வாகை மிகையான மேனேக்கு முரனற றகமே பிரமமெனு
மாக ருடன்சார்ந் தாணவமான் மூழ்கா தளித்த முழுமுதலே
[illegible] யாழைப் பழித்த மொழி மஞ்ஞை வேத வனேசநம. (௧0௨)

அடிமை யோநமினமேலோ ராண்டா னுளனென றடங்காத
தடிமை தாழ்மை தராதகந்தை தருநாம பரமென றெழுமவரு
மிடரொன் றுறிறசெய வனவிளக்க மிறைநீ யெவரு மடியரென்ல
வடிவுடை யாளைப பழித்தமொழி மன்னா வேத வனேசநம. (கoங)

ே[illegible] நெறிசசா ராதகநு விதசித காாத மெயநெறிசசா
ாயெ றற களிதா யிரபு தக தூண பேறுா போலச சிவானுபவத
ேதம [illegible]ருளாய நீயெனிலென செயமேன பாதந திரனருளவாய
மாதில பாமை ப பழிதகமொ ழி மனனா வேதவனேசநம. (கoச)

அருாசெட [illegible]ண்ணத் திருககோயிற கனபு ச[illegible] கலவியறி
வு[illegible] சிவாநுக மெ[illegible] யொளிர்க்க காசி புறுஞசைவப
பெரியா சொதுா [illegible] நேமிழா தோறுக மாவருளவாய
மாதயாமைப பழிதகமொழி மனனா வேதவனேசநம (கoரு)

[illegible]நத மாசி [illegible]னகோயி [illegible]கது [illegible]தன மாநியச சீா
பகா பாசமை [illegible]றிட பணபு [illegible]மறகொண டவாகமேகெய ன
[illegible]தக மாக மககுளைகநாய கொரு [illegible] புறவருாசீா
[illegible] த யாளைப பழிதத மொழி ம ன ா வேத [illegible]னசநம (க௦௬)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

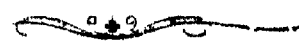
[illegible] யா [illegible] பழித்தமொழி ம [illegible] வ [illegible]சநம (கoஎ)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] யாமைப பழிதத மொழி [illegible] வேதவனேசநம (கoஅ)

[illegible] வாழிபருா [illegible] வாழி மணகணனி
[illegible] காதத குலமவாழ யருளசெய திருககோ யிலவாழி
மாதா பாளைப பழிததமொழி மலாததாள வாழி வேதவன
நாத ரருட்டேன பிரவகிகது நளினத தாளகள வாழியவே. (கoகூ)

வேதம வாழி சிவாகமசசீா மிகுதி வாழி மெயகணட
போதம வாழி சநதானம பொலிநது வாழி சரியாதி
பாதம வாழி யாணவக்க பாடற திறக்கு மேவார
மாதி சுருதி வாழிபட ஞுதி மாயின் வாழியரோ

வேத வனேசா திருககோயின மிளிாநித தியமா தியமூன றஞ
சீத குணமன பாசாரந திகழப புரியுஞ சிவகதுவிசா
சாத மரபு வாழிசிவ தருமகருதத ராமபெரியா
நீதி யுறவக கோயினமுறை நிகழபபோறறி வாழியவே (கககூ)

வேதவனேசஸ்தவம் முற்றிற்று.